

ЖИТНО ЗЕРНО



БР. 3

ПЕЊНАДЕСЕТА ГОДИНА

1941

СЪДЪРЖАНИЕ:

Д-ръ Ел. Р. К. ^{* * *}	Съвършениятъ
Боянъ Боевъ	Отъ безразличие къмъ творчески животъ
Проф. Д. Романъ	Космичната пролѣтъ
Д-ръ Ил. Стр.	Върху метапсихиката
Г. С. Г.	Единство въ природата
Г. N.	Подражанието
Н. Поповъ	Пролѣтъта, която иде
Изъ нашия животъ. Боянъ Боевъ:	Пролѣтъ
Стрелецъ	Разговоръ съ Учителя
Стихове:	По колелото на зодияка — Овенъ
Отзиви, вести и книгописъ	Д. А-ва — Какъ?
Дu Maître:	Н. — Ще звънне
	Le bien et le mal dans la vie

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. ^{* * *}	Le parfait
B. Boëv	De l'indifférence vers la vie créatrice
Prof. D. Roman	Le printemps cosmique
Dr Il. Str.	La metapsychique
G. S. G.	Unité dans la nature
G. N.	L'imitation
N. Popov	Le printemps qui vient
De notre vie:	Printemps
Sagittaire	B. Boëv. Entretien avec le Maître
D. An-va et N.	La Roue du Zodiaque. — Bélier
Echos, nouvelles et livres nouveaux	Vers
Du Maître:	Le bien et le mal dans la vie

ЖИТНО ЗЪРНО



ГОД. XV.

БР. 3.

Съвършениятъ

Всѣки единъ отъ насъ счита нѣкои нѣща добри, а други — лоши. Нѣщата така ни изглеждатъ, защото сме несъвършени. Дали нѣщата ставатъ, както ние искаме, или ставатъ, както ние не искаме, това еднакво трѣбва да ни засѣга. За да стане това, ние трѣбва да бждемъ свободни. А свободни ще бждемъ, когато се научимъ да заповѣдваме на злото въ насъ, или когато всичко въ насъ е подчинено на Божественото. Туй подчинение трѣбва да стане доброволно, съ любовь. Подчинение безъ любовь носи робство. Ако нѣкой ни направи услуга безъ любовь, той ни заробва; ако и ние правимъ нѣщо безъ любовь, заробваме другитѣ. За да бждемъ свободни, трѣбва да правимъ нѣщата съ любовь. Когато правимъ нѣщата съ любовь, освобождаваме другитѣ; когато тѣ ни правятъ нѣщо съ любовь, освобождаватъ насъ. Тѣй че и когато даваме и когато вземаме да бждемъ свободни, или да бждемъ съвършени и въ даването и въ вземането.

Какво нѣщо е съвършенството? Съвършенството не е нѣщо статично. Съвършенството може да бжде механично — едно тѣло е съвършено създадено. Съвършенството може да бжде органично — туй тѣло може да функционира съвършено, съвършено да свършва работата си. Съвършенството може да бжде психично — когато едно същество постѣпва разумно, никакви погрѣшки не прави.

Съвършенството е една безгранична цель на Божествения животъ. Ние непрерывно се стремимъ къмъ съвършенството. То показва, че трѣбва да имаме едно непрерывно желание да изучаваме и постигаме онова, което е вложено въ насъ.

Съвършениятъ човѣкъ никога не се обезсърдчава. Той винаги знае, какво да прави и никога не пита, съ какво трѣбва да се занимава. Въ живота на съвършения човѣкъ лѣжата и насилието сж изключени. Той никога не принуждава другитѣ хора, не иска да се бори, не използва мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на другитѣ. Той е искренъ въ себе си. Винаги представя работата, както е. Съвършениятъ никога не се извинява за погрѣшкитѣ си, защото той никога не си позволява да направи погрѣшка. Той изправя погрѣшкитѣ си още въ своята мисль. Съвършенъ човѣкъ е онзи, който не прави никакви погрѣшки. Презъ цѣлия си животъ той е доволенъ. Той има всичко и отъ всичко е доволенъ. Недоволство въ него нѣма. Той никога не роптае. Съвършениятъ човѣкъ прави всѣко нѣщо на време и на мѣсто, нито по-рано,

нито по-късно. Обикновеният човѣкъ или закѣснява, или избързва. Съвършеният поставя всѣка мисълъ, всѣко чувство и всѣка постѣпка на вѣхното мѣсто. Той има въ себе си единъ ритѣмъ, който регулира мислитѣ, чувствата и постѣпките. Тоя ритѣмъ внася хармония въ него, а въ сѣщото време го хармонира и съ цѣлата природа. Затова той всичко може да постигне.

Защо сме дошли на земята? Ние сме дошли, за да свършимъ една работа. Нашата задача е да внесемъ свѣтлина въ ума, топлина въ сърдцето и сила въ тѣлото. Щомъ имаме достатъчно свѣтлина, ще мислимъ право; щомъ имаме достатъчно топлина, чувствата ни ще бждатъ благородни; щомъ имаме достатъчно сила въ себе си, всичко, каквото искаме, ще постигнемъ. Въ правитѣ мисли, въ правитѣ чувства и постѣпки се проявява Божиятъ духъ. Да имаме достатъчно свѣтлина въ ума, достатъчно топлина въ сърдцето и достатъчно сила въ тѣлото, това значи да бждемъ свършени. За да бждемъ свършени, трѣбва да съгласуваме нашата воля съ разумната воля въ природата. Въ живота всѣкога великата разумностъ да ни бжде мѣрило. Погрѣшките ни се дължатъ на това, че нашата връзка съ нея не е правилна.

Въ насъ се зараждатъ два процеса: пробуждане на съзнанието ни и проява на свърхсъзнанието ни. Когато се пробужда нашето съзнание, ние разбираме смисъла на противоречията въ живота и обикваме всичко, което ги създава. Когато се проявява нашето свърхсъзнание, ние ще разберемъ, защо свѣтътъ е създаденъ и какво е неговото предназначение. То ще ни научи, какво нѣщо е любовъ и мъдростъ. Това сж два птя, по които ще добиемъ свършенство.

Христосъ дойде на земята и изяви своето свършенство. Когато Той бѣше на кръста, Му казваха: Ти нали си синъ Божи, нали си свършенъ, слѣзъ отъ кръста. Свършенството на Христа седи въ това, че Той като бѣше на кръста и имаше силата да слѣзе, Той послуша Онзи, Който бѣше въ него и Който му каза: Нека те разпнатъ, нека видятъ, какъ ще умрешъ, нека те заровятъ и тогава ще познаешъ, че азъ съмъ Богъ, Който те ръководи и те избавя. Свършенството на Христа седи въ възкресението. Безъ Бога свършенство не може да има. Богъ не може да се прояви, докато ние не съгласуваме нашата воля съ Неговата воля. Когато съгласуваме нашата воля съ Неговата, ще бждемъ свършени. Никой не може да бжде свършенъ безъ Бога. Възкресение безъ Него нѣма.

Свършенството на Христа седи още въ изпълнението на неговата мисия, въ търпението, което Той прояви и въ разрешението и приложението на Божията любовъ. Свършенството на Христа е въ това, че Той не умре за онѣзи, които бѣха неговии приятели, но той умре за грѣшниците, за да ги подигне. Въ това седи изобилието на Божията любовъ, че Той излива милостта си и къмъ праведни и къмъ грѣшни — слънцето еднакво грѣе и за еднитѣ и за другитѣ.

Човѣкъ е роденъ отъ майка, но грѣши. За да престане да грѣши, трѣбва да бжде роденъ отъ майката на свършенството. Родениятъ отъ майката на свършенството се отличава по любовта, която има. Който обича, е роденъ отъ майката на свършенството.

Защо трѣбва да обичаме? Обичта ни води къмъ свършенство, Ние обичаме, за да поправимъ всички криви работи. Любовта е огънь.

който ще изгори всички непотрѣбни нѣща. Тя ще поправи всички погрѣшки и ще внесе новото въ свѣта.

Ако обичаме само единъ човѣкъ, ние сме обикновени. За да бждемъ съвършени, трѣбва да обичаме всичкитѣ хора. Трѣбва да се подигнемъ въ свѣта, да добиемъ онова знание, да обичаме всички. За да бждемъ съвършени, трѣбва да разбираме любовта, която можемъ да имаме къмъ всичкитѣ хора.

Великиятъ се изявява въ свѣта въ своето съвършенство. Ние се стремимъ къмъ Него и се приближаваме къмъ нашето съвършенство. Всѣки день трѣбва да бждемъ по съвършени и по съвършени. Непреривно да се стремимъ да бждемъ съвършени! Какъ човѣкъ ще бжде съвършенъ? Въ пѣтя на любовта ние ще станемъ съвършени, понеже въ него нѣма никакъвъ дефектъ. За да се прояви Божественото въ насъ, трѣбва да бждемъ съвършени.

* * *

Д-ръ Ел. Р. К.

Отъ безразличие къмъ творчески животъ

Хората днесъ сж къмъ много нѣща и прояви на живота твърде безразлични. Естествено, много сж причинитѣ, които правятъ човѣка и неговитѣ подобни безразлични къмъ живота. Преди всичко, активното отношение въ живота е качество на младостта. Младиятъ човѣкъ се интересува отъ всичко, той е пълненъ съ идеи, той се бори за създаването на другъ порядъкъ, на новъ свѣтъ. Нищо не е въ състояние да го задоволи напълно. Пролѣтъ, той е изпълненъ съ сили, съ копнежи, съ идеи за новъ животъ — справедливъ и хубавъ. Тѣзи идеи черпи отъ самата природа, която презъ пролѣтта се пробужда за новъ животъ. Той ги получава отъ слънчевитѣ лъчи, които щедро вливатъ животъ въ всичко презъ пролѣтта. Тогава справедливо и изобилно се излива благословението на обновяващата се природа въ всички живи същества. Това изобилие на бликащъ, на разцѣфващъ животъ въ природата, прави всѣки младъ човѣкъ активенъ, динамиченъ, пълненъ съ идеи за социална справедливостъ и добро. Младиятъ човѣкъ презъ пролѣтта е идеалистъ, пожертвувателенъ.

Лѣтото, горещината прави хората по пасивни. Ала младиятъ е пакъ деенъ. Вие ще срѣщнете тогава млади хора да ходятъ изъ горитѣ, изъ сѣнчеститѣ мѣста да четатъ книги, да правятъ слънчеви бани, да се къпятъ изъ рѣки и езера, да вършатъ земеделска работа, съ една дума да използватъ на своето време обновителнитѣ сили на лѣтото, на слънчевитѣ лъчи. Само младитѣ използватъ най-разумно благата на природата презъ лѣтото. Съ това тѣ подържатъ своята жизнерадостъ, здраве и душевна бодростъ.

Презъ есенъта младиятъ човѣкъ е романтикъ, той пише любовни писма пълни съ тъга и пропити съ полъха на „мировата скръбъ“. Есенъ е, тя внушава, тя създава въ човѣка по-голяма глъбина, по-дълбоко чувство къмъ природата и живота. Тогава зрѣятъ плодоветѣ, цвѣтятъ последнитѣ цвѣтя, листата на дърветата промѣнятъ въ пѣстри багри своя зеленъ цвѣтъ. Накрай, следъ като минатъ презъ пѣстротата, листата ставатъ жълти, златни. Тѣ добиватъ цвѣта на мъдростта. Това е единъ символъ — есенъта е символъ на зрѣлостта, на мъдростта. Младитѣ сж чутки къмъ тия повѣи на есенъта. И тѣ го изразяватъ въ пѣсни пълни съ скръбъ и размисълъ, въ повикъ за справедливостъ между хората, въ идейна борба. Младитѣ не сж мъдри, ала есенъта ги прави чутки къмъ мъдростта. Тѣ я изразяватъ въ своя стремежъ къмъ социална правда, къмъ издигане колективното съзнание.

Младиятъ никога не е безразличенъ къмъ промѣнитѣ въ живота, въ природата, къмъ промѣнитѣ на времето дори. Зимата му действа сжщо по свой начинъ, но все така активно както всички останали годишни времена. Чистотата и бѣлината на снѣга повдигатъ настроението на младитѣ. Свежестта и чистотата на въздуха укрепватъ здравето и събуждатъ у младитѣ чувство и мисълъ за правилно използване природнитѣ условия за бодростъ и извисяване на духа. Презъ зимата сж по-чисти мислитѣ на хората, по-благородни тѣхнитѣ чувства. Младитѣ хора сж най-отзивчиви и въ това отношение, не защото сж по-свободни

отъ възрастнитѣ, но защото младитѣ не могатъ да бждатъ безразлични къмъ всичко, което става въ природата и живота.

Безразличието е качество на старитѣ, а до голѣма степенъ и на възрастнитѣ. Не че тѣ не биха могли да се радватъ на чистотата и бѣлината на снѣга и въздуха презъ зимата или на засмѣния слънчевъ животъ презъ пролѣтѣта и лѣтото. Това тѣ биха могли да сторятъ отлично, ала традицията е сложила печатъ въ тѣхното съзнание. Тѣ немогатъ да се афектиратъ отъ природнитѣ събития, защото не е достойно за възрастѣта имъ, защото най-после не имъ прави впечатление нищо. Тѣхната мисълъ е по-важна. Тя е погълната изцѣло отъ грижата за препитанието, отъ грижитѣ на деня. Голѣмитѣ и специалнитѣ проблеми сж за голѣми хора, за специални хора! Трѣбва да станатъ голѣми катаклизми за да раздрусатъ и изведатъ изъ състоянието на покой и безразличие дветѣ трети отъ хората въ свѣта, които могатъ да се поставятъ подъ общата рубрика „възрастни и стари“.

Има нѣщо, което може да се нарече хубаво въ тази индиферентностъ на старитѣ и възрастнитѣ. То е, когато се отнася до дребнавоститѣ въ всѣкидневния животъ, когато не трѣбва да се обръща внимание на глупоститѣ на хората, на безсмисленитѣ задявки, на външнитѣ смущения въ работата. Тогава безразличието дори е благословение. Тогава безразличието е разумностъ, която въобще липсва у младитѣ. Младитѣ реагиратъ на всичко съ жаръ, дейно. Естествено, това не е всѣкога смислено, но има нѣщо, което въ проявитѣ на младитѣ е сигурно положително. Това е, че тѣ сж чувствителни и податливи да реагиратъ на всичко, което не е обикновено. Тѣ немогатъ да бждатъ безразлични къмъ природнитѣ явления, тѣ немогатъ да бждатъ безразлични къмъ самитѣ събития въ живота. А възрастнитѣ хора, поради много причини сж апатични. За тѣхъ не е важно дали има нови събития въ живота, дали има справедливостъ, честностъ, дали има война или миръ, стига никой да не имъ развали спокойствието, да не имъ отнеме работата, чрезъ която си осигуряватъ това спокойствие. Така се стига до заспалостъ, до безразличие и консерватизъмъ, до подържане на формитѣ, въ които сме се настанили добре. Не бива нищо да ни разбута изъ тѣхъ! И природата, животътъ, напукъ на нашата флегматичностъ, ни създава редица катаклизми, редица страдания. Ще стане нѣщо, осигурениятъ въ своето богатство ще го загуби. И като остане голъ, като изживѣе всичкитѣ сътресения отъ това ще разбере, че едва сега почва да схваща смисъла на живота и да се радва на малкитѣ блага, които до тогава не ги е ценелъ и виждалъ. Ще почне да му става живота не тъй безразличенъ както му е билъ преди. Това пробуждане е първи актъ на съзнанието. Това сж първитѣ стѣпки, споредъ думитѣ на Учителя отъ „зазоряването на човѣшката душа“. Отъ тамъ започва истинския животъ.

Че болшинството отъ хората въ днешния свѣтъ сж напълно безразлични досущъ къмъ всичко, което е извънъ кръга на тѣхнитѣ лични интереси, въ това нѣма никакво съмнение. Нѣщо повече, ти си създавашъ врагове, щомъ досегнешъ съ прѣстъ неприкосновеностѣта на личнитѣ интереси, на личната сфера на нужди. Войнитѣ се създаватъ за това. Не нѣкаква потрѣба отъ създаване на новъ свѣтъ и новъ редъ създава войнитѣ. Главната причина е въ посѣгането, въ навлизането въ частна сфера на нужди, въ раздвижване на консерватизма. Войната е

реакцията, противодействието на летаргията, зацарила поради застаряване, охолство и безразличие към всичко. Днес безразличието се шири навсякъде. Ученият казва: аз съм специалист, немога да се занимавам с друго, нека политикът да си върти политиката, съдията и полицията да се грижат за справедливостта и реда, попът да пази религията и защитава религиозните догми. Простият човек казва, че той е прост и че най-много, което може да прави, то е да работи и се грижи за препитанието си. Има дѣлови хора във всички отрасли на житейската дейност. Ала дейността рѣдко излиза извън собствената им работа. И ако нѣкой се интересува от нѣщо друго, причината ще бѣде двойка — или от омраза към туй, което му отнема спокойствието или от голѣми сътресения във живота.

Има и още нѣщо, което прави хората безразлични — това е отнoшението на обществото към отдѣлната личност, това е още приятността отъ удоволствията и желанието на отдѣлния човек да прилича на другитѣ. Безспорно, обществото съ всички си порядѣкъ, колективни удоволствия и бавенъ механически развой, действа върху отдѣлния човек, още отъ люлката до смъртта му, твърде приспивателно, твърде зловредно. У малкитѣ се явява желанието да подражават на голѣмитѣ, у юношитѣ на възрастнитѣ, а у възрастнитѣ на състоятелнитѣ, на високопоставенитѣ. Така се създава въ отдѣлния човек безразличието към хубавото, благородното, напредничавото във живота. По този начинъ, чрезъ въздействието на самото общество се затпява още отъ рано онова естествено предразположение въ човека да бѣде деенъ и да въприема и работи за хубавото, идейното, възвишеното. Въ връзка съ това, ние мислимъ, че истински идейни и творчески хора оставатъ само тѣзи, които отъ ранни младини, въ своя радостенъ копнеж къмъ истина и красота, сж прегърнали и поставили като основа на живота чистата, висша идейностъ. Тия хора оставатъ вѣчно млади, съ дейно участие въ всичко, що поставя живота на основата на „високия идеалъ“, на творчеството и доброто.

Стремежътъ къмъ по-голѣми удоволствия отнема силитѣ на човека и го прави грубъ материалистъ. Каква мисълъ, какви чувства и и свѣтли желания ще се събудятъ въ такъвъ човекъ! У него мисълта е насочена къмъ наслаждението и счита всичко извънъ тѣхъ за заблуждение и глупостъ. Това е двигателната философия на съвремения свѣтъ. И тази философия завършва накрая съ катаклизми, съ страдания. Резултатътъ е или ликвидация съ себе си или сублимация на идеи — едно ново търсене на нови устои, на истината за живота, на смисълъ въ живота. Истинскитѣ, искренитѣ търсачи сж все таки щастливи откривачи. Тѣ откриватъ дверитѣ на духа, изворитѣ на вѣчно творческия деенъ животъ. За единъ такъвъ човекъ, за единъ духовенъ човекъ, намѣрилъ своето собствено азъ, своя духъ, духа на всичко и всички, нѣма безразличие, нѣма заспалостъ, пасивностъ. За него сж отворени вратитѣ на живота за творчество и добро.

Традицията е сжщо една голѣма причина, която подържа безразличието. Тя заставя човека да приеме нѣщата такива каквито сж били въ миналото. Защо е нѣщо ново, нѣщо по-хубаво на земята? Нашитѣ бащи сж създали всичко, мислили сж и за нашето добро. Какво има да прибавимъ ние? И при всѣка неприятностъ, сѣщаме се „за ху-

бавото старо време“. Безразличието към новото, напредничавото, поддържа въ нас романтичното чувство към миналото, към старото. Истинското чувство за красота, обаче, не е чувство към хубавото съществувало и изживяно въ миналото. Красотата има отношение към настоящето, към бъдещето, към живота, който живеем днес и към този, който ще се роди утре. Красотата внася едно динамично отношение въ живота. Доброто внася също динамично отношение. Човекъ, въ душата и сърдцето на когото живее красотата и доброто, гледа съ погледъ напредъ, готовъ винаги да съдействува за тяхното осъществяване.

Животъ има въ това, което непрестанно се обновява. Доброто, красотата, идейното разбиране сж обновители въ живота. Безразличието към тях е грѣхъ и прѣстѣпление. Човекъ се нуждае отъ една дейна философия за преобнова на живота. Човекъ трѣбва да бжде безразличенъ към мързела, пасивността, преднамереното зломислие и злосторство, към всичко спѣващо неговото развитие и развитието на свѣта. Човекъ трѣбва да бжде убеденъ и деенъ въ всичко, което носи въ живота повече любовъ, по голѣма справедливостъ, истински миръ и свобода, към всичко, което издига живота, обновява го и го прави по-красивъ.

Голѣмиятъ Айнщайнъ*), когато го запитали по въпроса за еврейската и християнската религия, отговорилъ: „Ако вземемъ чистото учение на пророцитѣ и истинското естество на Христовото учение, освободени отъ догматизма на църквитѣ, остава една сѣщина чиста и красива, която е въ състояние да обнови живота на човѣчеството. Азъ считамъ, че всѣки искренъ човѣкъ трѣбва да работи настойчиво за приложение на това учение“.

Днешното време изисква повече отъ всѣкога дейни, искрени хора за преобновление на живота. Това преобновление не е само материално, физическо. То е предимно духовно — обнова на съзнанието, на разбирането, на мислитѣ, на чувствата, обнова на волята и постѣпкитѣ. Дейността на човѣка, който е разбралъ, че животътъ трѣбва да се излѣе въ други, по-свършени форми не се заключава въ нѣкаква програма. Той работи съ вътрешни мѣрки, произходящи отъ глѣбината на неговата душа и духъ, отъ неговото преобновено творческо съзнание. Той действува всѣкога, всѣки мигъ, навсѣкжде, дори съ мълчеливото си присѣствие, за претворба на живота. Той действува спонтанно, ръководенъ отъ вътрешна разумностъ, убеденъ, че хората, свѣтътъ, човѣчеството ще минатъ, въпрѣки всичко, отъ безразличие към животъ, „отъ смъртъ къмъ животъ“, отъ бездѣлие къмъ великото дѣло на Духа и духовното — изворъ на вѣчната младостъ, огрѣна отъ мъдростъта.

*) A. Einstein — Mein Lebensbild. 1934.

Космичната пролѣтъ

Днесъ е зименъ день. Въ тоя моментъ хиляди снѣжинки тихо падатъ отъ небесната висъ и покриватъ майката земя. Тѣ сж дароветѣ, съ които небето дарява любимата си дъщеря земята. И колко сж красиви тия кристални звездички, построени по най-чудна архитектура и съ съвършена симетрия.

Колко е щедро небето съ своитѣ безбройни дарове къмъ земята! Задъ механичнитѣ сили стоятъ разумни сили, които работятъ навсѣкжде въ природата. Цѣлата природа е разумна и жива. Витализмътъ обосновава това за царството на органичното. Но той разширява това и за цѣлата природа. Споредъ механичната астрономия земята се движи около слънцето по механични закони; споредъ нея по сжщитѣ закони се движатъ и другитѣ небесни тѣла. Но споредъ окултната астрономия, която е основана на научнитѣ методи наблюдение и експериментъ, навсѣкжде трѣбва да търсимъ действието на разумнитѣ сили.

Разумни причини сж наклонили земната ось на 23 градуса, и това е създадо смѣната на четиритѣхъ годишни времена: пролѣтъ, лѣто, есенъ, зима. Земята влиза въ пролѣтътъ, когато слънцето стѣпи въ знака Овенъ на 22 мартъ — деньтъ на пролѣтното равноденствие. И каква промѣна става съ земята въ този моментъ! Каква разлика между едно поле, сковано съ ледове, покрито съ снѣгове и една майска ливада, обсипана съ цвѣтя!

Единъ вѣченъ ритъмъ цари въ природата. Въ това отношение животътъ е велика музика. И този ритъмъ, тази периодичность е многолика. Напримѣръ, смѣняването на деня и нощта, на будното състояние и спането, на годишнитѣ времена и пр. Обаче, има другъ ритъмъ, друга периодичность, която обхваща по-голѣми интервали отъ време. Напримѣръ, земната ось прави известно малко колебание, при което точката, въ която тя пробожда земното кълбо при полюса, извършва единъ кръгъ за 25,000 години. Но има и още по-голѣми периоди. Ще кажа нѣколко думи върху това.

Идването на пролѣтътъ зависи отъ обикалянето на земята около слънцето, т. е. то предимно е свързано съ живота вѣтре въ слънчевата система, а не толкосъ съ живота на цѣлия космосъ. Но има единъ другъ ритъмъ, който е свързанъ съ космичния животъ. И по законитѣ на този ритъмъ пакъ идва пролѣтъ отъ другъ характеръ, която можемъ да наречемъ космична пролѣтъ. За да ни стане по-ясно това, трѣбва да кажемъ нѣколко думи за качествата на пространството изобщо.

Споредъ окултната наука пространството е нѣщо живо, проникнато отъ разнообразни енергии — отъ механични до психични отъ разни степени. До известна степенъ това ни става понятно чрезъ изучаването на радиовълнитѣ. Нали радиовълни отъ всевъзможенъ характеръ изпълватъ пространството? Напримѣръ такива, които съответствуватъ на нѣкое музикално произведение, предавано отъ нѣкой градъ; или радиовълни, които съответствуватъ на мислитѣ, идеитѣ, вложени въ нѣкоя сказка, предавана по радиото. Телепатията, която е научно установена чрезъ много опити, правени въ Европа и Америка, показва, че ми-

слителни радиовълни сжщо така изпълват пространството; тѣ могат да се изпратятъ отъ единъ човѣкъ на другъ.

Вториятъ законъ за пространството гласи, че то има голѣмо разнообразие въ своитѣ точки — не е така еднообразно, както си го представяме на пръвъ погледъ. Това ни става по-понятно, като имаме предъ видъ и опитността на авиаторитѣ. Често тѣ се натъкватъ при своя полетъ на разрѣдени пространства, наречени „вакууми“, дего въздухътъ е по-рѣдъкъ; и тамъ именно ставатъ катастрофитѣ. Пилотътъ трѣбва да изучи, въ кои мѣста има такива вакууми; трѣбва да състави една карта за тѣхъ и да ги има предъ видъ. Казаното е вѣрно не само за въздуха, но и за всевъзможнитѣ енергии, които проникватъ пространството. Етерътъ въ нѣкои области на пространството е по-гъстъ, а нѣкѣде по-разрѣденъ. Сжщо такова разнообразие има и за психичнитѣ сили, които изпълватъ пространството.

Знаемъ, че цѣлата слънчева система се движи къмъ известни далечни съзвездия. Бързината, съ която земята се движи по своята орбита, е 29 километра въ секунда, а бързината, съ която слънчевата система като нѣщо цѣло се движи къмъ други съзвездия, е друга. И естествено е, че тя въ своя пътъ въ междузвездния свѣтъ ще срещне пространства отъ различенъ характеръ. И това не може да не се отрази върху еволюцията на сжществата, които я обитаватъ.

Сега влизаме въ епоха, когато слънчевата система се издига въ по-високитѣ области на космичното пространство. По-рано тя е слизала надолу, а сега е въ началото на качването. Разбира се, тукъ процесътъ става по закона на една периодичностъ, която обхваща интервалъ отъ милиони години.

Но когато се говори за слизане и качване, веднага изпква другъ въпросъ: що е „горе“ и що е „долу“ въ езика на окултната космология? На пръвъ погледъ понятията горе и долу сж нѣща относителни, които въ сжщностъ не важатъ като нѣщо обективно въ природата. Напримѣръ, по-конкретно казано, за единъ земенъ жителъ „долу“ е посоката къмъ центъра на земята, а „горе“ е противоположната посока. Че наистина това е относително, се вижда отъ следното: за двама хора, които се намиратъ въ антиподи, напр. въ България и Америка, „горе“ и „долу“ сж съвсемъ обратни. Но сега се явява въпросъ, има ли „горе“ и „долу“ въ космичното пространство? Въ известенъ смисълъ можемъ да кажемъ, че има. Нека анализираме тѣзи две понятия по отношение на самата земя, преди да ги отнесемъ за космичния животъ. За единъ земенъ жителъ „долу“ е по-гъстата материя, а „горе“ — по-рѣдката. Напримѣръ, за единъ земенъ жителъ „долу“ е твърдата земна кора и водитѣ на океанитѣ и моретата, а надъ земната повърхностъ е въздухътъ, който представлява по-разрѣдено състояние на материята. Но и самиятъ въздухъ, колкото се издигаме по на „горе“, е все по-разрѣденъ, а на височина 200—300 километра той е съвсемъ разрѣденъ, до дето дойдемъ въ областъ, въ която напълно липсва, и тамъ остава само етерътъ, който е много по-рѣдъкъ отъ въздуха.

Казахме, че и космичното пространство има области, проникнати отъ по-гъста и по-рѣдка материя. Тогасъ аналогично на това, което казахме за земята, можемъ да кажемъ, че въ космичното пространство въ

известенъ условенъ смисълъ „долу“ е областта съ по-гъста материя, а „горе“ — съ по-рѣдка. Сега слънчевата система напуска гъститѣ сфери на космичното пространство и навлиза въ по-рѣдка срѣда, въ по-рѣдка материя. И въ този смисълъ, можемъ да кажемъ, казва Учителътъ, че сега почва възходящиятъ пътъ на слънчевата система. Тя почва да се издига къмъ по-рѣдкитѣ сфери!

Сега пита се: има ли това нѣкакво значение за живота въ слънчевата система и какво именно. Това има грамадно значение, понеже много нѣщо зависи отъ гъстотата на материята, която образува срѣдата, въ която единъ организъмъ е поставенъ. Знае се, че колкото материята е по-гъста, толкова тя има трептения съ по-дълги и по-бавни вълни, а вълнитѣ въ по-рѣдка материя сж по-къси и по-бързи. Знае се отъ физиката, че космичнитѣ лъчи иматъ най-къси и най-бързи вълни, именно съ дължина по малка отъ $\frac{1}{14}$ отъ ангстрѣма*). Отъ тамъ на горе почватъ мислителнитѣ, психичнитѣ вълни, при което колкото мисълта е отъ по-възвишенъ характеръ, толкова вълнитѣ, които ѝ съответствуватъ, сж по-къси и по-бързи. За това мислителнитѣ вълни, които проникватъ космичнитѣ пространства отъ по-гъста материя, сж отъ по-нисшъ характеръ. А мислителнитѣ вълни, които проникватъ пространства отъ по-рѣдка материя, сж отъ по-възвишенъ характеръ.

И така, щомъ земята заедно съ слънчевата система почва своя възходящъ пътъ, т. е. пътъ на изкачване, то тя влиза въ срѣда, много благоприятна за еволюцията на съществата, които я населяватъ. т. е. срѣда, която ще бже благоприятна за проява на най-възвишени идеи, чувства, стремежи и способности. Поради това, днесъ е епохата, когато човѣчеството влиза въ единъ новъ космиченъ периодъ на творчество и разцвѣтъ, на културенъ подемъ въ висшитѣ области на Духа. Именно въ това отношение можемъ да кажемъ, че човѣчеството влиза днесъ постепенно въ областта на космичната пролѣтъ.

Но има и външни признаци, които потвърждаватъ, че се намираме въ началото на космичната пролѣтъ.

Презъ пролѣтната природата като че ли вдига отчасти воала си, за да ни покаже частица отъ творческата мощъ и неизчерпаемитѣ богатства, съ които разполага. Какго въ обикновената пролѣтъ земята се облича въ най-красивата си дреха, и природата като че ли иска да покаже въ най-голѣмо изобилие красотата и чудния чаръ на вѣчномладия животъ, аналогично нѣщо имаме, когато човѣчеството навлиза въ епохата на космичната пролѣтъ. И най-раннитѣ признаци на тая космична пролѣтъ се чувствуватъ вече въ въздуха. Въпрѣки днешнитѣ противоречия и пертурбации въ свѣта, въ душитѣ прониква едно радостно и свѣтло облъхване отъ неземни сфери! Новото иде днесъ като пролѣтниятъ лъхъ! Както семенцата, заровени въ студената земя, се събуждатъ подъ благотворнитѣ топли слънчеви лъчи, така и душитѣ поради влизане на слънчевата система въ нови области на космичното пространство, ще изявятъ по-финнитѣ, по-дълбокитѣ и по-мистични страни на своето естество. Нови идеи, нови проблѣсъци ще се родятъ въ душитѣ. Процесътъ на единението, който сега се долавя, че работи въ

*) Единъ ангстрѣмъ е равенъ на една десетомиллионна частъ отъ милиметра.

съзнанието на човѣчеството, все повече ще завладява душитѣ! За това имаме вече известни признаци и въ социалния животъ, напримѣръ, стремежитѣ къмъ обединяване и взаимопомощъ. Симптомитѣ на тая космична пролѣтъ се долавятъ и въ науката, въ която все повече навлиза духовниятъ елементъ; тя все повече навлиза въ допирни точки съ окултната наука. На всѣкъде се чувствува, че иде нѣщо ново, обаче мнозина не знаятъ, въ що се състои именно това новото, което иде. То ще донесе едно освобождение на човѣшкия духъ, за да може той да прояви съ мощенъ замахъ голѣмитѣ творчески сили и заложби, които крие въ себе си. Въ душитѣ ще се родятъ нови образи, които ще намѣрятъ изразъ въ всички видове изкуства. Последнитѣ ще дадатъ по-ясенъ изразъ на финнитѣ, възвишени трепети, усѣти и прозрѣния на събуждащата се човѣшка душа.

Новиятъ човѣкъ съ по-тънцитѣ си усѣти ще долавя вътрешния животъ на природата, ще влѣзе въ контактъ съ разумното, което работи въ цвѣтята, трепитѣ, дърветата, даже и въ камѣнитѣ. Тѣ ще представляватъ за него единъ разуменъ свѣтъ, съ който той може да влѣзе въ общение.

Този лѣхъ на новото ще донесе едно ново разбиране на Любовта. Човѣчеството ще се издигне до едно прозрение за магическата сила на космичната Любовь. Въ този духъ вече се долавятъ симптоми въ новата поезия, новата музика, въ философията и пр.

Една свѣтлина почва вече да озарява човѣчеството. Войнитѣ ще престанатъ, защото народитѣ ще разбератъ, че е по-добре да приложатъ справедливостта въ международнитѣ отношения, отколкото чрезъ неправда да сѣятъ семената на бѣдещи войни. Международното съперничество и конкуренция ще се замѣнятъ съ международно сътрудничество. По-силнитѣ народи ще помагатъ на по-слабитѣ. Ще има побратимяване на народитѣ. Тѣ ще съзнаятъ, че образуватъ заедно едно голѣмо семейство. Въ живота ще бѣдатъ приложени братството, любовта, взаимопомощта. Кооперативната идея ще бѣде приложена въ най-широкъ мащабъ. По този начинъ всички народи ще отидатъ къмъ такъво благоденствие, благополучие и благоприятни условия, каквито никога не е имало до сега на земята. Всичко това ще даде възможностъ и за небивали постижения въ всички видове изкуства: поезия, музика, живописъ, архитектура и пр. Всички ще иматъ условия да развиятъ талантитѣ и заложбитѣ, вложени въ тѣхъ, защото икономическиятъ въпросъ нѣма да сѣществува като спѣнка за никого; икономическиятъ въпроси ще бѣдатъ разрешени най-разумно, съ най-голѣмо просвѣтление и любовъ, и всѣки ще има нужда да работи за материални блага само нѣколко часа на день, а всичкото останало време ще бѣде употребено за нуждитѣ на духа!

Това ще се отрази даже и върху външния обликъ на цѣлата природа. Тя сега ни пълни съ очарование чрезъ своето вѣчно многообразие, чрезъ своето богатство на краски, форми, линии и пр. Но въ бѣдеще и тя ще еволюира, и въ новата епоха ще се издигне въ своето творчество до нови, по-съвършени образи на красотата.

Всрѣдъ трѣска на днешнитѣ събития нека съ радость гледаме на свѣтлото бѣдеще, което иде на земята. То щѣ бѣде култура на космичната пролѣтъ, на пробуденитѣ човѣшки души!

Професоръ Д. Романъ

Върху Метапсихиката

Човѣшката интелигентностъ има тайнствени, непознати сили, съ които безъ помощта на известнитъ съ-
твива може да опознае една частица отъ действителността.
Въ човѣка се криятъ непознати още сили, които тепърва
ще се проучватъ отъ физиологията.

По случай отеглянето си, поради напреднала възраст, отъ катедрата по физиология, която е заемалъ при медицинския факултетъ въ Парижъ, именитиятъ физиологъ Шарль Рише е държалъ прощална лекция за една нова наука, която той пръвъ е наименоувалъ Метапсихика.

Въ лекцията, която ще резюмираме по-долу, Шарль Рише казва всичко, което се знае досега за новата наука.

Наименованието ѝ е дадено отъ Ш. Рише, но самата наука е била създадена отъ прочутия английски физикъ Вилиамъ Круксъ, когото Рише смѣта като единъ отъ най-великитѣ учени на нашето време.

Метапсихиката обхваща групата науки, именувани по-рано окултни.

Ако окултнитѣ науки сж били по-рано възприети и практикувани по некомпетентенъ начинъ отъ частъ несведующа публика, когато хората на науката гледаха на тѣхъ съ недовѣрие, днесъ, когато истинскитѣ хора на науката се заеха да проучаватъ тия проблеми, намиратъ се още учени, които гледатъ на тѣхъ съ сжщото по-раншно недовѣрие.

За обикновения изследователъ, за истинския човѣкъ на науката, недовѣрчивостта или враждебното мнение, на когото и да било, не е спънка. Единствениятъ критерий, въ който се вслушва той, е опитътъ. Когато единъ сполучливъ опитъ, воденъ съ строга точностъ, потвърди и докаже сжществуването на единъ фактъ, никакво друго мнение, колкото и властно да е то, не може да го замъгли. Ръководно начало въ природнитѣ науки е опитътъ, а въ много метапсихични явления опитътъ е потвърдилъ цѣла редица произшествия.

Такива прояви на недовѣрие и отрицание сж срѣщали и други науки. Рише напомня, какъ цѣли 30 години парижкитѣ професори сж протестирали съ възмущение противъ Харвей, когато той доказа, обоснованъ на неоспорими опити, че кръвта се движи; какъ Клодъ Бернаръ настрои срещу себе си всички медици и физиолози, когато доказа съ опитъ, че животинскиятъ органнзмъ отдѣля захаръ.

Наименованието метапсихика е било избрано отъ Ш. Рише по аналогия съ това на метафизиката. Както метафизиката обхваща учения, които изглежда, че не зависятъ отъ законитѣ на физиката, сжщо така метапсихиката се занимава съ ония душевни явления, които не се обясняватъ чрезъ законитѣ на психологията

*

Ето какъ излага Рише основнитѣ истини на метапсихиката. Именитиятъ физиологъ раздѣля явленията на метапсихиката на две категории: индивидуална, субективна и обективна.

Субективната метапсихика се занимава съ психичнитѣ необикновени явления, въ които не участвува нито единъ механиченъ процесъ.

Обективната метапсихика проучва механичните явления, необясними чрез механиката, физиката или обикновената химия. Напримѣръ, движението на нѣкой предметъ безъ да бжде бутанъ, удари върху масата, безъ да бжде засегната, форми на живи образи, видени отъ много лица и фотографирани, въобще всички явления, които създаватъ механични движения на материята, които механиката не може да изясни.

Първитѣ явления сж достатъчно чести, могатъ да се наведатъ стотици примѣри. Вторитѣ сж съвършено рѣдки. Субективната и обективната метапсихика сж две съвършено независими една отъ друга науки. Човѣкъ може да възприеме едната, а другата да отрече.

Цѣлата субективна метапсихика казва Рише, може да се резюмира въ следното: за опознаване на действителността се установява, че съществуватъ и други пѣтища извънъ обикновенитѣ сътива. Умътъ може да опознае частъ отъ действителността, когато нито едно отъ познатитѣ сътива не може да ни я разкрие. Въ това направление наблюденията сж твърде многобройни и сж били събрани съ голѣма грижа и критика отъ ученитѣ на обществото за психични изследвания въ Лондонъ.

Ето нѣколко отъ тѣхъ: Шмитъ, банковъ чиновникъ въ Лондонъ, стои и спокойно говори следъ вечеря съ съпругата си. Неочаквано запитва: „колко е часътъ?“—„8 и 45 минути“. И така, отговоря той: „въ 8 ч. и 45 минути почина Фреди, когото ей сега видѣхъ“ . . . Действително, пристига известие, че Фредъ починалъ въ сжщия день въ 8 часа и 45 минути.

Вингфилдъ е въ Индия, на своята яхта. Въ будно състояние вижда да влиза въ кабината братъ му, бледъ и тженъ. Ужасенъ, той се отегля въ друга кабина и записва въ бележника си инициалитѣ на братовото си име, последвани отъ думитѣ „Боже пази“, а сжщо и датата и часа на видението. Сжщия день и часъ умрѣлъ въ Англия братъ му, хвърленъ и прегазенъ отъ конь.

Тѣзи явления сж били наименовани телепатични. Предполага се, че мозъчнитѣ вибрации на даденъ индивидъ се препращатъ, неизвестно какъ на мозъка на другъ индивидъ. Явлението си остава неизяснено, другъ човѣшки мозъкъ го не познава. Напримѣръ, когато отъ десетъ затворени плика, вземемъ единъ, никой не може да знае, какво съдържа взетиятъ пликъ, единъ медиумъ (лицето има душевна способностъ) може да каже това нѣщо. Най-сетне отъ безбройнитѣ вибрации, които съществуватъ въ вселената, нашиятъ мозъкъ хваща ония именно, за които сме пригодни.

Явления отъ субективната метапсихика сж и разнитѣ видове ясновидство т. е. не само познаване миналата действителностъ или настоящето, но познаване една бждеща действителностъ. Ето единъ примѣръ: Презъ последнитѣ дни на месецъ ноемврий 1913 (въ 1914 година Франция влѣзе въ война) Шарлъ Рише бива посетенъ отъ Д-ръ Тардйо, известенъ лѣкаръ отъ Монть-Доре. Докторътъ му казва: Дойде време да извадя на яве нѣкои факти отъ миналото, за автентичността на които гарантирамъ. Въ юлий 1869 г. (година преди Френско-пруската война отъ 1870) излѣзохъ отъ болницата да се разхода изъ люксембургската градина съ своя приятель Сорелъ, виденъ математикъ и астрономъ. Изведнѣжъ виждамъ Сорелъ да промѣня лицето си, пада въ екстазъ и ми казва: виждамъ те въ военни дрехи да отивашъ въ Хир-

сонъ Седанъ. Ахъ, бедно мое отечество! Чакай! виждамъ и себе си като воененъ висшъ офицеръ, боленъ съмъ отъ три дни и умирамъ. Ти пристигаашъ на време и ме виждашъ. Чакай! Още чакай!.. ето, минаватъ много години, изминаватъ 40 години и пакъ кръвъ и война! Каква кръвъ!.. Ето Франция спасена, стоя въ Рейнъ и Кьолнъ.

Тоя дълъгъ разказъ биде публикуванъ въ Май 1914 г.. Тардйо доби всички подробности, дадени отъ Сорелъ за военния костюмъ, който следъ една година се изпълни. Въ края на Августъ 1870 год. (Франция бѣше въ война), тръгнаха за бойното поле съ една подвижна болница, направихме разходка изъ парижкитѣ булеварди и когато другаритѣ ме запитаха гдѣ отиваме, отговорихъ, като си спомнихъ за Сорелъ, за Хирсонъ Седанъ. Следъ кжсо отсъствие Сорелъ се завърна въ Парижъ, гдето се поболѣ и въ три деня почина, а азъ можахъ да пристигна на време и го видя.

Колкото за другото предсказание, което още не се сбъдна го казвамъ, защото събитията се ускоряватъ. Знае се, че Франция влѣзна въ война биде победителка и стигна до Рейнъ и Кьолнъ.

Предсказанията въпрѣки, че сж явления най-необикновени, сж доказани отъ цѣлата метапсихика.

*

Ето нѣколко опита (необикновени наблюдения) отъ субективната метапсихика т. е. предизвикани наблюдения.

Херикордъ дава на Рише добре запечатанъ пликъ, въ който се намира една рисунка. Медиумътъ Алисъ му казва, че въ плика има рисунка, която представя воененъ въ шинелъ съ три звездички на еполета. Действително, рисунката бѣше отъ фотография на Херикордъ, въ униформата на капитанъ. Алисъ не познаваше Херикордъ. Нито го бѣ виждала, нито чувала.

Ето единъ случай още по-необикновенъ. Канъ, именитъ лѣкаръ, е въведенъ въ една съседна стая. Останали сами наблюдателитѣ, между които е и Ш. Рише, написватъ по една обикновена или сложна фраза върху листенце хартия. Листенцата сж четири. Всѣко едно е прегънато нѣколко пѣти и залепено съ лепило да се не отваря. Въвеждатъ Канъ и му се показватъ листенцата. Той попипва нѣкои отъ тѣхъ.

Листенцата се размѣстватъ така, че никой не знае, върху кое какво нѣщо е написано. Рише взема едно въ дѣсната си ржка, друго въ лѣвата, трето слагатъ подъ презъ-папира, а четвъртото хвърлятъ въ горящия огънь.

Следъ нѣколко минути Канъ казва: върху листенцето въ дѣсната ржка е написано „Virgilius Maro“ (излиза вѣрно); върху това въ лѣвата: „Verité aux Pyrénées“ (излиза сжщо вѣрно); върху листенцето подъ презъ-папира е написано „Напредъ“ (контролирано излиза точно); върху листенцето хвърлено въ огъня — английската дума „Shockind“ (излиза точно).

Опитанитѣ явления сж били преповтаряни много пѣти отъ учени съ свѣтвна известностъ, като Вилиамъ Джеймсъ, Оливеръ Лоджъ, Вилиамъ Круксъ и т. н., строгата точностъ въ опита, честността, истинността на които не подлежатъ на съмнение.

Отъ всички тия опити се идва до заключение, че действително-

стъта може да се узнае съ нѣкои сѣтива, които не сж обикновени. Това явление се нарича криптестезия.

За обясняване на тия явления Рише си служи съ сравнението за безжичния телеграфъ. Има, казва той етерни трептения, които не схващаме, а все пакъ сжществуватъ. Въ една стая не се чува въ даденъ моментъ никиква музика. Слагаме единъ радио-приемателъ и веднага чуваме концерта, който се предава въ момента отъ предавателния постъ, далеченъ съ хиляди километра. За да го чуемъ, достатъчно е да имаме единъ приемателъ.

Известно е, че всички предмети отдѣлятъ лжичиста енергия въ видъ на трептения. Тия трептения не можемъ да схванемъ, защото не сме нито толкова чувствителни, нито медиуми, но ако на това мѣсто има единъ човѣкъ, надаренъ съ тая чувствителностъ, присжща на криптестезията, той ще схване трептенията, сжществуванието на които обикновенитъ хора не могатъ да установятъ.

Криптестезията днесъ е клонка отъ експерименталната физиология, въ която областъ се очакватъ важни открития.

*

Обективната метапсихика сжщо е обоснована върху строги наблюдения и опити. Много интересни сж опититѣ, които е направилъ именитиятъ английски ученъ Вилиамъ Круксъ съ медиумитѣ Дъгло Хомъ и Кукъ. При пълна свѣтлина Круксъ е видѣлъ столове и маси да се движатъ, цвѣта да се появяватъ и движатъ, хармоника да минава подъ главата му и да свири; всичко безъ ни най-малко физическо влияние, безъ нѣкой да се допре до тѣхъ.

Рише и други свѣтовни учени направили опитъ съ медиума Евзапия Паладино, за която казватъ, че всѣкога опититѣ сж били добре и строго контролирани.

Явлението, произведено отъ Евзапия, е телекинеза, т. е. движение на предмети отъ разстояние. При здраво друсане ржцетѣ и краката на Евзапия, диня отъ 3 килограма поставена на 2 м. разстояние се понесла надъ главитѣ на присжтстваващитѣ и се настанила на масата. Клавишитѣ на пиано, настанено 2.5 метра далечъ отъ Евзапия се раздвижватъ, когато ржцетѣ ѝ сж се държали отъ друго, а устата ѝ била затисната съ ржка.

*

Опититѣ на субективната метапсихика днесъ сж явления толкова сигурни, колкото тия на физиологията. Тѣзи нови явления не повалиха нито едно отъ положенията и познатитѣ днесъ закони на физиологията. Днесъ вече е сигурно, че умътъ притежава скрити способности, непознати досега, които му позволяватъ безъ намѣсата на обикновенитѣ сѣтива да схване, макаръ понѣкога подъ форма на символъ, частица отъ действителността.

Колкото за обективната метапсихика, може да се каже, че сжществуватъ чудни произшествия, сжществуванието на които не може да се оспори. Но случайтѣ сж съвършено рѣдки, опититѣ се осжществяватъ много мжчно, а като последица, доводитѣ въпрѣки че сж действителни, сж по-малка решающи, по-малко безукорни, отколкото при субективната метапсихика.

Преведе: Мара Лулчева — Аврамова

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Единството въ природата

(по Prof. Dr. K. Friederichs изъ „Биологично изследване на пространството“).

Цѣлитѣ и задачитѣ на биологията сж се промѣняли многократно. Презъ срѣднитѣ вѣкове тя е служила, както всички научни дисциплини за прослава на Бога. Ernst H. Weber като физиологъ и философъ изказва следната мисль: „Физиологията ни показва влиянието на духа въ тѣлесния свѣтъ“. Descartes промѣни цѣлитѣ и насоката на възгледитѣ въ биологията. Той ги насочи повече къмъ земното, материалното схващане. Божественото начало въ порядъка на природата биде отхвърлено. Съ това, проявата на божествената воля въ природата се схвана като чистъ, механиченъ законъ. Отъ тогава насамъ този философски миросгледъ все повече и повече отстъпи мѣстото на научното, опитно изследване на фактитѣ. Рафинираната техника създаде въ науката специалиститѣ. Като резултатъ отъ това, универсалното човѣшко знание се разпадна въ отдѣлни науки, нѣкои отъ които нѣматъ никаква връзка помежду си.

На стария романтично и идеалистиченъ периодъ въ живота и науката на човѣка се противопостави единъ новъ духъ, който има желанието да подражава и владѣе природата. Тогава се премина къмъ статичната, триизмѣрна мисль. Времето като факторъ въ развитието биде отхвърлено, а техниката стана своего рода производителъ на специални науки, които помогнаха за разпадане на цѣлостния миросгледъ. Човѣчеството заживѣ въ единъ хаосъ, защото всѣка днешна наука или частично знание му предлага единъ отдѣленъ свѣтогледъ.

Въ противовесъ на това разкъсано схващане, на този свѣтогледъ на частитѣ израства и се развива сега единъ новъ миросгледъ, който се стреми да обедини раздробеното въ едно единно цѣло. Трѣбва да се забележи, че едно такова единство въ възгледитѣ на човѣка е възможно само тогава, когато триизмѣрната статична мисль се замѣни съ динамичната, четириизмѣрна мисль, — мисль, която схваща формитѣ и въ времето. Една четириизмѣрна мисль схваща вече формата не като статично явление, а като единъ непрерывенъ процесъ. Въ музиката и мелодията е форма. Нейнитѣ свойства и качества обаче, надвишаватъ тѣзи на тоноветѣ, които я съставятъ. Сжщо е и съ организма по отношение на неговитѣ клетки. Мелодията може да се транспонира, а организмътъ може да промѣни формата си чрезъ растене. Обаче, всички форми запазватъ съ течение на времето промѣнящата се първоначална форма. Тя, следователно, е неизмѣнното въ времето.

Четириизмѣрното мислене е послѣдствие отъ това, че понятията пространство и време, които по-рано се разглеждаха непосредствено едно до друго, безъ връзка помежду имъ, се слѣха въ едно единство. Или друго яче казано: пространството доби едно ново измѣрение — времето. Това, което новото четириизмѣрно мислене създава е, че вмѣсто частитѣ на цѣлото да бждатъ обектъ на човѣшкото знание, цѣлиятъ свѣтъ като една единица — животъ и срѣда въ едно единство — е предметъ на човѣшкия умъ.

Задачата на науката сега е да сглоби елементитѣ, частитѣ, които

*) Prof. Dr. K. Friederichs. — Oekologie als Wissenschaft von der Natur oder biologische Raumforschung.

тя установи въ едно цѣлостно единство на вселената, за която Балзакъ казва: „Вселената е многообразие въ единството“

Въ своята книга „Срѣдата на живота“ Хендерсонъ казва, че околната срѣда, създадена така „като че ли всичко се отнася за самия животъ“. Или още както Wehells се изказва, „че всички свойства на материята, сж подобрани специално за самия животъ“. Това става доста ясно отъ следното обяснение: Свойствата на елементитѣ не сж равномерно разпредѣлени върху самитѣ тѣхъ, тъй както би било въ една затворена закономѣрна периодическа система. Ако наблюдаваме крайнитѣ граници, установяваме една голѣма „несъразмѣрность“ въ това разпредѣлие на свойствата. Измежду всички елементи, съ най-постоянни свойства се указватъ предимно водородътъ, кислородътъ и въглеродътъ.

Въ космичното и биологичното развитие се установява едно непромѣнливо постоянство въ физико-химичното състояние на активното поле на планетитѣ и сжщевременно една максимална усложненост въ съотношенията (групировкитѣ) въ сжщото. Този редъ създава върху повърхнината на планетитѣ системи отъ най-голѣма устойчивостъ. Цѣлиятъ процесъ на развитието, космиченъ или биологиченъ е единенъ.

Обосновката на тѣзи мисли въ книгата на Хендерсонъ изисква едно по-дълго разяснение. Но намъ би било достатъчно да разгледаме едно отъ свойствата на една отъ главнитѣ съставки на природата — водата. Познато е, че водата подъ 4 градуса надъ нулата повторно почва да се разширява и става по-лека, следъ като е намалила обема си до минимумъ при понижение на температурата до 4 градуса. Колко катастрофално щѣше да бѣде за природата, ако водата не би притежавала това свойство. Въ такъвъ случай всички води по повърхността на земното кълбо презъ студенитѣ зимни месеци биха замръзнали. Съ понижение на температурата подъ 4 градуса биха представлявали единъ необитаемъ леденъ блокъ. Сжщата закономѣрность, съ цель да се запазятъ условията за живота въ природата, забелязваме и физико-химичния механизъмъ въ растителното царство. Посрѣдствомъ него то извлича елементи отъ „мъртвата“, неорганична природа и съ помощта на свѣтлинната енергия ги организира и предоставя като храна на животинското царство. Растителното царство отъ това гледище се явява като срѣда за живота на животинското царство. И дветѣ сжществуватъ като одѣлни единици, но тѣсно свързани въ единния потокъ на живота. — Въ ранната, студена пролѣтъ растителното царство първо започва своята проява, докато насѣкомитѣ и другитѣ животни сж още въ сънъ. Последнитѣ се нуждаятъ за развитието си отъ повече топлина и когато се пробудятъ, растенията имъ представятъ вече богати условия за животъ. Какво би било, ако бѣше обратно? Въ такъвъ случай, всѣки опитъ на растението да се развие щѣше да бѣде унищоженъ.

Не само въ тѣзи явления, но и въ цѣлия природенъ и космиченъ животъ се поддържа една хармония и единство, което се запазва въ всѣка обмѣна и при всѣка промѣна. Единството въ живата сфера на нашата планета се запазва, следователно, чрезъ единъ кржговратъ на материята, който се проследява въ една еволюционна верига. При това, всички явления въ физикалния и биологичния животъ на природата се явяватъ като функции на отдѣлнитѣ органи въ едно цѣло. И винаги намираме единство, а никога единъ край. Ние се намираме предъ една динамична, подвижна биологична система отъ сили, които сж изразъ на единъ живъ организъмъ.

Подражанието

Способността да подражаваме, както и всички други способности, има свой център въ главния мозък. Този център, според изследванията на френолозитъ, се намира между центъра на милосърдието и тоя на идеалността.

Развитието на центъра на подражанието създава у човъка склонността да имитира, една способност, необходима за всички хора, които работят по моделъ, по образецъ. Тя е особено силно развита у актьоритъ, които трѣбва да предадатъ било чрезъ мимики, било чрезъ маниери или тонъ качества и преживявания на други хора.

Наблюдателниятъ ще констатира, че подражание има почти въ всички области на живота: въ науката, изкуството, техниката, въ облѣклото, говора, стила, въ ходенето и пр. Нѣкои автори отиватъ още подалечъ, като твърдятъ, че дори и известенъ процентъ отъ браковетъ се сключватъ пакъ по подражание. Отъ даннитъ на специални изследвания върху подражанието се вижда, че близо 30% отъ хората избиратъ и бждешата си професия пакъ по подражание на нѣкой свой близъкъ — чичо, вуйчо или нѣкое друго лице, стоящо по-горе отъ тѣхъ.

Това не ще рече, че лицата не правятъ предварителна преценка. Тѣ почти винаги иматъ свои лични съображения за едно или друго решение. Но въ случая подражанието е несъзнателно и за това трудно уловимо, но все пакъ то упражнява своето влияние.

Подражанието е едно отъ ония качества на човъка, които се проявяватъ въ различни форми. Между другото, имаме: съзнателно и подсъзнателно, частично и пълно, отрицателно и положително подражание.

Къмъ първата категория на подсъзнателно подражание спадатъ децата отъ предучилищна възраст. Тѣ правятъ всичко, което видятъ у по-възрастнитъ или едно отъ друго. Тѣ правятъ това, защото критичното отнасяне у тѣхъ още не е назрѣло. Къмъ сжщата тази категория спадатъ и много още хора, които, макаръ и да не сж малолѣтни, не си правятъ трудъ да мислятъ и да преценяватъ предварително своитъ действия. Тѣ сж тѣй нареченитъ „голѣми“ или „възрастни деца“.

Частично подражание имаме тогава, когато се подражава само едно отдѣлно действие, а не нѣколко или цѣла серия действия.

Така, именитиятъ епископъ К. на шата Ню Йоркъ — Америка, прочутъ ораторъ, ималъ навика да си държи главата наведена къмъ лѣвото рамо. Всички пастири отъ неговата епархия, може би несъзнателно, почнали сжщо да си държатъ главата наведена надъ лѣвото рамо.

Подражанието въ случая е рожба на силния стремежъ у пастиритъ да се доближатъ до колоса на ораторското изкуство, олицетворение на което тѣ виждали въ лицето на своя патронъ — епископа К.

Отъ много наблюдения е констатирано, че при изучаването биографиитъ на великитъ хора, почти всички младежи се спъватъ, като започватъ да имъ подражаватъ въ отрицателното, което руши, безъ да потърсятъ онова красивото, положителното и доброто, което собствено съставлява сжщината на гения.

Но ние можемъ да подражаваме стила на нѣкой гениаленъ писа-

Подражанието

Способността да подражаваме, както и всички други способности, има свой център въ главния мозък. Този център, според изследванията на френологитъ, се намира между центъра на милостърдието и тоя на идеалността.

Развитието на центъра на подражанието създава у човѣка склонността да имитира, една способност, необходима за всички хора, които работят по моделъ, по образецъ. Тя е особено силно развита у актьоритъ, които трѣбва да предадатъ било чрезъ мимики, било чрезъ маниери или тонъ качества и преживявания на други хора.

Наблюдателниятъ ще констатира, че подражание има почти въ всички области на живота: въ науката, изкуството, техниката, въ облѣклото, говора, стила, въ ходенето и пр. Нѣкои автори отиватъ още подалечъ, като твърдятъ, че дори и известень процентъ отъ браковетъ се сключватъ пакъ по подражание. Отъ даннитъ на специални изследвания върху подражанието се вижда, че близо 30% отъ хората избиратъ и бждещата си професия пакъ по подражание на нѣкой свой близъкъ — чичо, вуйчо или нѣкое друго лице, стоящо по-горе отъ тѣхъ.

Това не ще рече, че лицата не правятъ предварителна преценка. Тѣ почти винаги иматъ свои лични съображения за едно или друго решение. Но въ случая подражанието е несъзнателно и за това трудно уловимо, но все пакъ то упражнява своето влияние.

Подражанието е едно отъ ония качества на човѣка, които се проявяватъ въ различни форми. Между другото, имаме: съзнателно и подсъзнателно, частично и пълно, отрицателно и положително подражание.

Къмъ първата категория на подсъзнателно подражание спадатъ децата отъ предучилищна възраст. Тѣ правятъ всичко, което видятъ у по-възрастнитъ или едно отъ друго. Тѣ правятъ това, защото критичното отнасяне у тѣхъ още не е назрѣло. Къмъ сжщата тази категория спадатъ и много още хора, които, макаръ и да не сж малолѣтни, не си правятъ трудъ да мислятъ и да преценяватъ предварително своитъ действия. Тѣ сж тѣй нареченитъ „голѣми“ или „възрастни деца“.

Частично подражание имаме тогава, когато се подражава само едно отдѣлно действие, а не нѣколко или цѣла серия действия.

Така, именитиятъ епископъ К. на шата Нью Йоркъ — Америка, прочутъ ораторъ, ималъ навика да си държи главата наведена къмъ лѣвото рамо. Всички пастири отъ неговата епархия, може би несъзнателно, почнали сжщо да си държатъ главата наведена надъ лѣвото рамо.

Подражанието въ случая е рожба на силния стремежъ у пастиритъ да се доближатъ до колоса на ораторското изкуство, олицетворение на което тѣ виждали въ лицето на своя патронъ — епископа К.

Отъ много наблюдения е констатирано, че при изучаването биографиитъ на великитъ хора, почти всички младежи се спъватъ, като започватъ да имъ подражаватъ въ отрицателното, което руши, безъ да потърсятъ онова красивото, положителното и доброто, което собствено съставлява сжщината на гения.

Но ние можемъ да подражаваме стила на нѣкой гениаленъ писа-

тель като Омира, но Омиръ не ще станемъ. Ние можемъ да подражаваме Леонардо да Винчи по изборъ на сюжети, по изразни сръдства, но никога не ще бждемъ като него. Ние можемъ по много нѣща да приличаме на Паганини, но, ако не свиримъ, никога не ще го достигнемъ.

Подражанието може да ни направи подобни на нѣкого, но никога нѣма да ни издигне до него; никога нѣма да ни направи творци.

Друга една категория подражание е тъй нареченото съзнателно подражание. То се проявява тогава, когато у човѣка има единъ ясно осъзнатъ стремежъ къмъ нѣщо по-високо и по-добро. Когато този стремежъ не може да намѣри храна у самия индивидъ, той се устремява да я търси навънъ, у другитѣ.

Но тукъ трѣбва да отбележимъ, че подражанието има за обектъ най-често външни нѣща; човѣкъ, обаче, не трѣбва да се спира при обвинката на нѣщата, а да се заеме да потърси тѣхното съдържание и скритъ смисълъ.

Има хора, чието умствено развитие е такова, че за тѣхъ подражанието е неизбѣжно. Тѣ не чувствуватъ достатъчно сили у себе си, за да могатъ сами да намѣрятъ онова, което имъ е необходимо. Тѣ считатъ, че всичко онова, което тѣ сами биха цаправили по свой починъ и безъ чуждъ моделъ, все ще бжде по-лошо или по несвършено отъ онова, което биха заимствували отъ другитѣ. Тѣ не вѣрватъ и не допускатъ, че биха могли да направятъ нѣщо, макаръ и най-малко, безъ да имъ бжде показанъ моделъ или безъ да бждатъ ръководени отъ други. Хората отъ тази категория не предприематъ нищо, безъ да се съветватъ съ други и безъ да имъ се посочи въ най-голѣми подробности всичко онова, което трѣбва да направятъ. Между тѣзи хора ще намѣрите добри изпълнители, но подъ вещото ръководство на нѣкой ученъ, уменъ или благороденъ човѣкъ.

Тѣзи хора се себеподценяватъ. Тѣ иматъ едно подтиснато и понижено самочувствие, което трѣбва да бжде възстановено. Това може да се постигне следъ дълга и неуморна работа надъ себе си.

Животътъ ни учи, че както лошото, така и доброто често се правятъ по подражание. За да не бждатъ, обаче, нашитѣ действия и постѣпки случайни, а планомѣрни и целесѣобразни, ние трѣбва да контролираме всички свои действия. Само по такъвъ начинъ човѣкъ може да си изработи по-самостоятеленъ характеръ.

Въ заключение ще кажемъ, че подражанието почти винаги е признакъ на незрѣлостъ и на слаба култура. И ония хора, които обичатъ или сж свикнали да подражаватъ, не чувствуватъ сили у себе си да създадатъ нѣщо ново. Тѣ винаги се задоволяватъ именно съ това: да имитиратъ чуждото.

Подражанието би имало смисълъ и оправдание само въ ония случаи, когато ние почерпимъ импулсъ и поощрение за работа въ оная именно областъ, кждето чувствуваме своето призвание. Подражанието въ случая ще се изрази не въ копиране на външни особености, а въ това, че и ние почваме да работимъ сжщо тъй усърдно, съ сжщо такова постоянство, както ония, които следъ като сж работили неуморно, сж пожънали успѣхъ въ онова, къмъ което сж се стремили.

Пролѣтътa, която иде

Между страницитѣ на една стара книга видѣхъ трогателно мила иллюстрация. Тя бѣше написана съвсемъ по стария, наивенъ маниеръ, съ който бѣха илюстрирани книгитѣ на нашето време, когато нѣмаше специалисти илюстратори и всичко се пишеше по шаблона на познатитѣ всѣкому романтични винетки. Тази иллюстрация представяше едно орждие, изоставено и затрупано наполовина съ прѣстъ, по която времето е направило да прорастатъ тревы и шубрачки. Очевидно, на това мѣсто нѣкога се е водилъ кървавъ бой. Това смѣлчано орждие, покрито вече съ рѣжда, е огласяло околността съ кѣнтежитѣ на своето огнено гърло и е покосявало живота на стотици млади човѣци, които сега спятъ подъ рохкавата прѣстъ. Иллюстрацията показваше, че е настѣпила зрѣла пролѣтъ. Надвисналъ надъ студеното стоманено тѣло на орждието, се виждаше претрупанъ съ бѣли цвѣтове клонъ на малко, нѣжно дръвче, а на клона славей съ разтворена човка. Вижда се, какъ художникътъ е искалъ да изрисува дори и трелитѣ на прекрасния пѣвецъ въ пролѣтната нощъ.

Една прекрасна, наивна иллюстрация, изъ която лѣхаше широко успокоение, притихнала скръбъ и нѣкаква надежда. Поставени едно до друго, мѣлчаливото, сѣкашъ уморено орждие, прилично на грохналъ ветеранъ, и малкото трепетно тѣлце на славейчето, кацнало на цѣвналото клонче, будѣха размисълъ.

Животътъ побеждава! — помислихъ си въ тая минута. Ето, преминала е вече бурята. Земята е попила тъмната крѣвъ, полето е притихнало, отминали сж болкитѣ, пресѣхнали сж нѣкъде сълзитѣ, и пролѣтътa тихо, на прѣсти сѣкашъ, е пристигнала съ своитѣ бѣли цвѣтове, съ ромона на ручейтѣ, съ възторжената пѣсенъ на славея.

Каква тиха, прекрасна и неминуема победа! Какво величаво безшумно тържество на живота!

Представихъ си днитѣ на адскитѣ страдания. Надъ полята и долинитѣ кѣнти шумътъ на битката. Очитѣ мрачни и помѣтени се взиратъ въ далечината, отъ кждето никога не ще дойде надежда. Свири вѣтърътъ, бучатъ барабанитѣ, и отъ едни младежки гърди бавно слизатъ тежки крѣвави капки. Жени, забрадени въ черни забрадки, съ сподавенъ плачъ палятъ свѣщи по черквитѣ, и пламъчетата се люлѣятъ като полѣхнати отъ вѣтъра минзухари. После, въ дългитѣ черни нощи се чува вой на псета, и беднитѣ кѣшурки, потѣнали въ мрачината, криятъ безмѣрна скръбъ. Смъртъта е господаръ и властелинъ...

Но преминаха като вихри годинитѣ надъ това поле и тия долини. Подъ пластоветъ на чернозема, наблизо тамъ, кждето спятъ падналитѣ въ боя, прораства младъ стрѣкъ и чака нова жетва. Рало пробраздява всѣка пролѣтъ и всѣка есенъ нивитѣ. Тѣжно мѣлчи зимата надъ посѣтитѣ зърна, и ето пакъ пролѣтъ пробужда свѣта.

Наблизо до забравеното, полузаровено орждие прораства младо дръвче. То цѣвти и се усмива като мѣничка девойка. Тревници зеленѣятъ наоколо, а славеятъ разлива своята пѣсенъ надалече, самъ захласнатъ въ нея, влюбенъ въ пролѣтътa, въ изпрѣхналата бременна земя,

вестителъ на живота, който бавно и победно иде отъ всички страни.

Ще преминатъ буритѣ. Ще се затрупатъ отъ прѣстѣта и времето стоманенитѣ чудовища, ще дойде дълго чаканата пролѣтъ, и ние ще чуемъ гласа на кацналия върху цвѣтното клонче славей, чиято победна пѣсенъ — пѣсенъта на побеждаващия животъ, — ще извика първитѣ сълзи на радостъ отъ очитѣ ни.

Недѣлчо Поповъ

Пролѣтъ

Пролѣтъ лекокрила, съ тихи стѣпки идвашъ ти!

Планинскитѣ потоци разплитатъ сребърнитѣ си коси. Тѣ нарушаватъ тишината на замръзналия свѣтъ.

Тихъ вѣтрецъ повѣва и разнася дѣхъ на теменуги. Кокиче, съ скромна бѣла дреха, смирено е навело глава за утринна молитва. Минзухари очакватъ сутринъ да изгрѣе на небето този, който имъ дава животъ.

Когато слънцето изгрѣе и съ огненъ погледъ озари наикитената земя, започва тайнственото шествие на пролѣтъта — шествието на цвѣтята, шествието на всѣка жива тварь. Слънцето излива щедро своята любовъ надъ всичко.

Невидима пролѣтъта шествува отъ царство въ царство. До насъ достига само нейната следа, която ни напомня за вѣчното, за безсмъртното въ свѣта.

Веднѣжъ, преди да цвѣнатъ прасковитѣ, застанахъ предъ розовитѣ пѣпки и чакахъ да се разцѣвти поне една. Струваше ми се тогава, че отъ разцѣвналата пѣпка ще се покаже пролѣтъта и нѣщо ще ми каже...

Чакахъ дълго, но розовата пѣпка не се разтвори. На утрото, когато отидохъ да я видя, тя бѣше цвѣнала. Съ розова усмивка на малко дете тя гледаше слънцето и радостно поклащаше новата си дрешка, изтъкана отъ пурпуръ и роса. Испитахъ тогава и радостъ, и тъга...

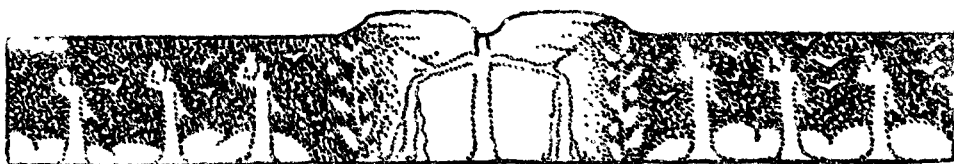
Пролѣтъ, пролѣтъ, какво си ти, отъ кѣде идешъ и кѣде си ти сега? И ти като Любовта идешъ тайно и пакъ тайно си отивашъ. Азъ тръгвамъ по твоитѣ чудни стѣпки, търся те и мисля за тебе. Кѣдето и да погледна, виждамъ твоята вълшебна следа. Ябълката, до вчера съ голи клони, сега е съ премѣна на царска дъщеря. Пчели брѣмчатъ и събиратъ сладкия нектаръ отъ цвѣтоветѣ. Въ разлистения лесъ радостно пѣятъ птички. Навсѣкѣде се говори за тебе. За тебе всичко пѣе и славя слънцето, което щедро облива земята съ свѣтлина.

Вървѣхъ по твоитѣ следи. Въ гората се заслушахъ съ затаенъ дѣхъ. Чухъ твоя гласъ въ моето сърце; ти ми казваше: „Азъ съмъ тази, която будя мисълта ти. Азъ съмъ слънчевиятъ поздравъ на живота, изворътъ на Любовта, чрезъ която Вѣчниятъ създава времената и разкрива своята безгранична мъдростъ. Азъ съмъ първа рожба на слънцето.

Азъ съмъ вѣчна. Онѣзи, които иматъ отворени очитѣ на душата си, не спиратъ да ме виждатъ. Тѣ виждатъ и слънцето, което ме е родило. Въ свѣта, въ който живѣя, то вѣчно грѣе.

Азъ съмъ новиятъ день на живота, който носи миръ и радостъ за всички по лицето на земята.

Пробуденитѣ души ме познаватъ. Идете при тѣхъ и тѣ ще ви разкажатъ за Новото, което иде, за пролѣтъта на новия животъ“.



ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя

Красива е картината, когато следъ беседа или лекция слушателитѣ заобиколятъ Учителя. Това не е ли символъ на онзи копнежъ на човѣшката душа за свѣтлина, за свобода, за слънце? Както напуканата земя жадува за благодатния дъждъ, така и изжаденелата душа на човѣчеството днесъ гладува и жадува за висша правда, за висша истина, за висша красота, за любовь! Човѣчеството въ многовѣковния си пжтъ е опитало много методи, много начини за разрешение задачитѣ на живота и винаги се е натъквало на нечувани противоречия, мъчнотии и страдания. Тѣ сж го учили, че трѣбва да търси истинския пжтъ, и днесъ все повече по-буднитѣ души почватъ да налучкватъ този пжтъ. Човѣчеството добива все по ясно прозрение, че новиятъ пжтъ, който трѣбва да опита, е Любовьта. и чрезъ нея ще влѣзе въ Истината и Красотата.

Тѣзи мисли ме занимаватъ живо въ този моментъ. Разговорътъ почва въ връзка съ току-що изнесената беседа.

— Какъ може да се осмисли животътъ на днешния човѣкъ?

— Задъ живота, който хората живѣятъ днесъ, има нѣщо скрито. Този животъ, който живѣятъ хората, не е още реаленъ. До като се каратъ и пр., тѣ не сж въ реалния животъ, а въ живота на сѣнкитѣ. Въ реалния животъ се влиза чрезъ любовьта. Трѣбва да се знае, че Божественото въ човѣка—това е истинскиятъ човѣкъ, а низшето въ човѣка—това е сѣнката му.

Вие сте даровити, но не сте проявени още. Гледайте да откриете нѣщо хубаво въ човѣка. Това е пжттъ, който води къмъ любовьта. Всѣкога, когато обикнете нѣкого, трѣбва да знаете, че сте обикнали Безграниния. Ето защо, когато обичате нѣкой човѣкъ, трѣбва да имате абсолютно довѣрие въ него.

Всѣка разумна дейность почва съ любовьта. Не можешъ да направишъ добро, докато не обичашъ. Когато обичашъ, ти се учишъ. Самата любовь те учи. Когато обичашъ ближния си, той и да се мѣни, ти да не се мѣнишъ. Каквото и отношение да има той къмъ тебе, ти да не се мѣнишъ. Каквото и да е, ти да не се сърдишъ.

— Дали горе хората ще се познаватъ съ близкитѣ си?

— Ако се обичатъ, ще се познаватъ. Които не се обичатъ, и тукъ не се познаватъ. Въ духовния свѣтъ, когато помислишъ нѣщо лошо за онзи, когото обичашъ, той изчезва, става невидимъ за тебе. Като го обичашъ, ти го виждашъ, говоришъ съ него. При най-малкото подозрение той изчезва.

Когато нѣкой човѣкъ ви обича, вие не знаете, какъ се е зародила тази любовъ, не знаете нейната история. То е цѣлъ романъ. Това че хората се обичатъ, е отъ далечното минало. Ти обичашъ нѣкого; той ти е направилъ едно добро въ миналото, Може би е пожертвувалъ всичко за тебе. Така човѣкъ влиза въ училището на любовта. И когато дойде въ космичната любовъ, той обича всички, понеже за него е реалностъ единството на живота.

Когато нѣкой идва съ малко шишенце, колко можешъ да му сипешъ. Толкова, колкото събира шишенцето. Нѣкой идва съ дамаджана. Туряшъ му много. Всѣки получава отъ любовта споредъ степенъта на своята възприемчивостъ.

Човѣкъ е свободенъ да обича или не, но ще има резултатитѣ на едното или другото. Когато обичашъ, ти се ползувашъ. И онзи, когото обичашъ, се ползува, ако правилно оценява твоята любовъ. Да обичашъ, това е най-големата привилегия, която можешъ да имашъ. И правилно да оценявашъ любовта на другитѣ къмъ тебъ, това е също най-големата привилегия, която можешъ да имашъ. Като обичашъ една книга, тая книга ще ти даде нѣщо. Като обичашъ нѣкого, всѣкога ще възприемешъ нѣщо отъ него.

Като обичашъ нѣкого, ти го повдигашъ. Всички хора, които се обичатъ, да знаятъ, че градятъ Божественото здание. Любовта винаги гради. Нѣкои хора, като се обичатъ, съ това повдигатъ цѣлото човѣчество. Цѣлото битие се ползува отъ това.

Любовта е влизане въ живота. Силата се добива чрезъ любовта. Единственото нѣщо, което ни дава сила, е любовта. И знанието се добива чрезъ любовта. Като посѣдешъ любовта, тя ще даде своя плодъ.

Любовта носи безсмъртие. Когато обичашъ нѣкого, ти подготвяшъ за него пътя на безсмъртието. Подъ смъртъ разбирамъ най-ограничителнитѣ условия. Казано е: „Всички нѣма да умратъ, но всички ще се измѣнятъ.“ Радвайте се на това. Това става при любовта. При нея човѣкъ възкрѣсва отъ мъртвитѣ. До тогава е билъ мъртавъ.

Най-напредъ ще обичашъ Цѣлото. Като обичашъ Цѣлото, ще обичашъ и частитѣ. Вие говорите за любовта. Всѣки отъ васъ носи по едно шише съ вода. Вие носите любовта съ себе си. Не е ли хубаво да говорите и за извора, отъ дето сте взели водата?

Законътъ на любовта е: Като обичашъ едного, обичашъ всички.

— Кои сж формитѣ на любовта?

— Има любовь обикновена, любовь на талантливитѣ и любовь на гениалнитѣ. Първо, човѣкъ се учи на обикновената любовь, и после се издига до любовта на талантливитѣ и следъ това до тая на гениалнитѣ. И като премине тия три стѣпала, ще дойде до сжщинската любовь. Тѣзи три стѣпала сж предисловие на любовта. Хората сега сж само кандидати за любовта. Всички хора иматъ проблѣсъци за нея, макаръ и само за нѣколко секунди.

— Какво е бждещето, което иде?

— Човѣчеството сега навлиза въ едно царство на изобилна свѣтлина. Всички по будни души чувствуватъ това. Има единъ Божественъ планъ, който ще влѣзе въ изпълнение.

Стрелецъ

По колелото на зодиака

Овенъ

Една пѣща стрела нарани небето на изтокъ, и отъ тамъ надникна деньтъ.

Слънцето тръгна по колелото на зодиака, за да извърши отново чудото на своя пѣтъ, за да се затвори още единъ извитъкъ по спиралата на вѣчното време.

Aries — тайна на всѣко начало, велико пробуждане на свѣта, предвѣченъ день на днитѣ, когато започна разгѣването на свѣтовната тайна, ключъ на мъдроститѣ и глава на вѣчния законъ.

Aries — въ твоитѣ трепетни дни се събужда пролѣтъта на земята, и прелѣтнитѣ птици идатъ съ викове въ долините, където още лежатъ неразтопенитѣ прѣспи на дълга зима.

Слънцето е вече родено изъ утробата на предвѣчното битие. Огненитѣ коне сж запрегнати и пѣтътъ е очертанъ. Ще полети колесницата и ще запѣятъ четиритѣ времена на годината.

Деньтъ е раздѣленъ отъ нощта съ мѣрката на правдата; свѣтлината е раздѣлена отъ тъмнината съ синура на словото; животътъ е отдѣленъ отъ смъртъта съ меча на духа!

Ще тръгне слънцето, ще поеме своя пѣтъ, ще запѣятъ небесата, и на земята ще цѣвнатъ първитѣ бѣли цвѣтове. Единъ косъ ще кацне на клончето и ще извика възторжено къмъ лазура на чистото небе. Децата ще се пробудятъ въ утрото, и въ лжчитѣ, нахлули въ стаята, имъ, ще танцува радостта на новия день.

Въ обичъ се роди свѣтътъ, съ мъдрость начена той първитѣ си стѣпки, въ истина ще се облѣче вселената.

Съ пролѣтъ ще почне кржгътъ на времето, съ пролѣтъ ще се затвори той, за да започне нова пролѣтъ.

Aries — главата на великия кржгъ, глава на всѣки починъ, начало и край, мигъ въ безкрая на живота, къмъ който се връща лжечарното огнено сърдце, за да започне все новото начало!

Д. Ан-ва

К А К Ъ

Нѣкой знай ли, какъ изказватъ
обичѣта си цвѣтъ на цвѣтъ?
Тѣ вѣнчето си разтварятъ,
и ухаятъ, и мълчатъ.

Нѣкой знай ли, какъ звездитѣ
срѣщатъ се по своя пѣтъ?
Свѣтлина си тѣ изпращатъ
отдалече и мълчатъ.

Н.

ЩЕ ЗВЪННЕ

Ще звънне пакъ отново колесница,
обсипана съ вѣнци.
И приказната пролѣтна царица
при насъ ще се яви.

По браннитѣ полета ще пристѣпи
и съ ласката на слънчеви лѣчи
ще ни пришѣпне всѣкому въ душата
за обичъ, радость, пѣсни и мечти.

Ще звънне тя, и въ хаоса свѣтовенъ
ще зацари жадуваниятъ миръ.
На тѣтена грѣмовенъ иде края
и иде края на кървавия пиръ.

Загадъчни явления :

Изповѣдь

Това стана въ гр. Л. Нашето семейство бѣше близко съ ученичката Иванка, отъ 3 класъ. Майка ѝ бѣше починала преди известно време.

Веднѣжъ Иванка дойде у дома и каза на майка ми :

— Кръстнице, знаете ли, какъвъ интересенъ снъ сънувахъ. Въ сжщностъ това не бѣше снъ. Азъ бѣхъ въ будно състояние. Дойде майка ми и ми каза : „Направихъ едно прегрѣшение. Моли се за мене. Само ти можешъ да помогнешъ за спасението на моята душа. Азъ ужасно страдамъ отъ това“. — И разправи прегрѣшението си.

Майка ми отива при баща ѝ, разказва му за всичко това и му казва : „Ще ми кажешъ, вѣрно ли е или не“.

Бащата признава, че действително това прегрѣшение е направило. Само бащата и майката знаели за това и никой другъ.

Сждѣтъ съ рисунката

Една моя позната ми се явява на снъ и ми казва :

— Иди при сестра ми, при която живѣехъ. Тя ще ти даде единъ сждъ за масло. Върху сжда има нарисувани три агънца.

Отидохъ при сестра ѝ. Указа се, че тамъ има точно такъвъ сждъ. Азъ не знаехъ нищо за сжществуването на такъвъ сждъ.

Предчувствие

Виждамъ на улицата единъ мой приятелъ. Като го видѣхъ, предъ мене изпъкна картината на една катастрофа : този мой приятелъ се сблъсква съ една кола и загива.

Десетина дни следъ това мжжъ ми идва единъ день у дома и ми казва, че сжщиятъ този нашъ приятелъ починалъ. Азъ му казахъ :

— Непремѣнно той е загиналъ отъ сблъскване съ кола.

Като направихме провѣрката, видѣхме, че наистина той загиналъ при сблъскване съ кола.

Стъклената кана

Презъ 1936. година въ Франкфуртъ на Майнъ веднажъ седѣхме азъ и сестра ми въ една стая. Бѣше тихо въ кжщи. По едно време пукна се една чиста стъклена кана, до която никой не се допираше.

После, къмъ 12 1/2 часа научихме, че единъ нашъ близъкъ роднина, който много обичаше леля си, пострадалъ отъ автомобилна катастрофа и то точно въ 11 часа.



Отзиви, вести, книгописъ

Статия за Всемирното Братство на шведски

Въ шведското списание „Frisksport och Friluftsliv“ е помѣстена статията „Всемирно Братство“ отъ Георги Радевъ, преведена отъ есперанто. Статията описва на кратко историята на братството, основнитѣ му идеи, живота на братството, екскурзиитѣ до Рила и пр. Изтъква се и значението на принципитѣ му за днешното човѣчество. Статията е придружена съ две снимки: портретъ на Учителя отъ Борисъ Георгиевъ и една рилска снимка, която представлява изгледъ на палаткитѣ, на Изгрѣвния връхъ и второто езеро.

Интересна статия върху кризата въ етиката

Ст. А. Русчева е напечатала статия „Криза въ етиката“ въ органа на женския съюзъ, „Женски гласъ“, отъ I. II. 1940 год. Статията е проникната отъ дълбоката скръбъ, че днесъ сж забравени вѣчнитѣ етични принципи. Авторката казва: „Днесъ човѣкъ идва до убеждение, че на този свѣтъ нѣма ни правда, ни идеализъмъ, ни сигурностъ“. Тя съ горчивина казва, че етиката е умрѣла. Между другото тя пише: „Дори малко наивно и насмѣшливо излиза да говоримъ за етика. За нея никой не говори, нито пише. Тя действително нѣма какво да каже днесъ, освенъ едно, което обаче обема много въ себе си, а именно, че когато човѣчеството се отклонява отъ нея, то изпада въ помрачение“. По-долу казва: „Преживѣваме време безъ мъдречи. Едва ли историята познава така абсолютно лишено отъ мъдречи време. Етиката седи безсилна въ библиотекитѣ на мечтателитѣ философи. Преживѣваме време безъ мъдречи и безъ етика. То ще трае дълго, но все пакъ, ще има своя край, и етиката наново ще каже своето повеление“.

Не е само авторката, която съ горчивина гледа на днешното време. Мнозина съ скръбъ гледатъ на това, което става днесъ въ живота, но трѣбва да се знае, че при по-дълбокото разглеждане на днешния животъ, положението не е така безнадеждно, защото днесъ едновременно имаме два процеса: процесъ на изгрѣващитѣ и на залѣзващитѣ сили. Когато на есенъ листата пожълтѣятъ, пѣпкитѣ за бѣдната пролѣтъ сж готови. Днесъ въ всички страни се носятъ вече нови идеи, които ще изградятъ културата на утрешния день — култура на братство и разумностъ. Нищо не може да спре възхода на човѣчеството къмъ по-свѣтла култура, защото то се развива по-великитѣ закони на Духа. Броятъ на буднитѣ души расте отъ день на день. Рушатъ се известни духовни ценности, но се създаватъ нови. Всѣки, който гледа по-дълбоко на живота, ще види ония свѣтли симптоми въ него, които говорятъ, че единъ

дълбокъ процесъ се извършва днесъ въ душата на човѣчеството, и чрезъ него то, обновено, ще закричи смѣло къмъ една слънчева култура.

Книга за мисията на славянството

Валтеръ Шубартъ отъ Рига е написалъ книгата „Европа и душата на Изтокъ“, печатана въ Швейцария въ 1938 год. Въ тая книга се говори за дълбоко религиозния духъ на руската душа и въобще на славянството, Това се вижда ясно отъ съчиненията на Достоевски, Толстой, Гоголь и пр. Единъ особенъ духъ отличава славянството; това е чувството на братство. И тая идея за братство, споредъ Шубартъ, е великата мисия на Русия и славянството. Авторътъ анализира психиката на западно-европейския човѣкъ и на славянина, за да изпъкне разликата. Споредъ него духътъ на истинското християнство работи въ руската и изобщо въ славянската душа.

Изповѣдта на Бергсонъ

Професоръ Шевалие, по настоящемъ френски министъръ на народната просвѣта, ученикъ на Бергсонъ, е посветилъ на своя учителъ една вдъхновена книга. Въ тая книга, между другото, той излага това, което Бергсонъ му изповѣдалъ при последното си свиждане съ него. Бергсонъ го помолилъ да напечата тая негова изповѣдъ следъ смъртта му. И сега Шевалие изпълнява това. Шевалие пише между другото въ тая книга следното:

„Нѣколко години преди излизането на „Двата извора на морала и на религията“ отъ Бергсонъ, азъ бѣхъ почувствувалъ, че мисълта на Бергсонъ ще доведе до идеитъ на Бога, до Любовта, която е сътворила всичко. И това мое предвиждане излѣзе вѣрно. Бергсонъ прѣвъ установи на позитивни основи безсмъртието на душата. Наистина, още презъ 1896 год. Бергсонъ изнесе въ книгата си „Материя и паметъ“, че тѣлото служи, за да изяви мисълта, безъ да я образува. Днесъ това е всеобщо признато. Нищо изненадващо, че Бергсонъ, закръменъ на младини отъ лъжливата наука на оная епоха (1880 год.), напуска последната, за да следва една истина до нейната крайна точка. И тая крайна точка е християнскиятъ Богъ. Това именно ми изповѣда Бергсонъ при последното ми свиждане съ него“.

Човѣкъ - радиоприемникъ

Въ едно заседание на лѣкарското дружество въ градъ Лодзъ е билъ правенъ опитъ съ инженеръ Романъ, който обладавалъ изумителната способностъ да приема радио-телефонни съобщения (речи, музика и пр.) безъ помощта на всѣкакъвъ апаратъ, на разстояние до три километра отъ предавателната станция. Ролята на радиоприемателъ играе очевидно мозъкътъ на инженера.

Тая способностъ причинява на инженера Романъ най-голѣми мъчения, защото той живѣе постоянно подъ впечатлението на шумове, пѣния, звуци отъ инструменти и пр. Всичко това се смѣсва въ главата му въ една непоносима какофония. Лѣкаритъ, които го прегледали, казали, че той не е жертва на халюцинация, защото това, което слуша, действително отговаря на радиопредавания, които се извършватъ на известно разстояние отъ него. Споредъ тия лѣкари мозъкътъ му обладава действително свойство да приема радиовълни и да ги пре-

върща въ слухови усещания. Последното обстоятелство се счита най загадъчно.

Ние виждаме отъ горния, както отъ много подобни случаи, че науката все повече се натъква на факти, които водятъ къмъ вѣчнитѣ окултни истини и ги потвърждаватъ. Действително, човѣкъ притежава сили, способности, заложби, които човѣкъ на материалистичното разбиране не подозира и чието развитие е въпросъ на близко бъдеще.

Дърво - барометъръ

Известно е, че нѣкои растения подъ влиянието на измѣненіята на атмосферата ставатъ чувствителни. Могатъ даже да се изброятъ редица растения, които не само сж чувствителни къмъ всѣка промѣна на атмосферата, но могатъ да усѣтятъ това промѣнение, когато то вече приближава. Едно отъ тѣзи дървета — барометри е растението броеница (*Arbus precatorius*). Срѣща се въ тропическата частъ на Азия, Африка и Америка. Това растение има сложни листа, които проявяватъ чувствителностъ къмъ промѣната на времето. Цѣлиятъ листъ, споредъ времето, дали ще се развали или поправи, може да заеме различни положения: хоризонтално, отвесно, наклонено, право и сгънато.

Проститѣ листа взематъ най-разнообразни положения. Тѣ могатъ да бждатъ разперени и свити, слепени, кръстосани, обърнати надолу и нагоре и въ още много други положения. Правенитѣ опити показватъ, че ако листата на броеницата излизатъ отъ хоризонталното си положение и се повдигатъ нагоре, то въ разстояние на две, най-много три денонощия, времето ще се изясни. И колкото по-ясно и повече се повдигатъ листата, толкова по-скоро и по-рѣзко ще се появи и съответната промѣна на времето. При падането на листата, следъ две-три денонощия ще се очаква мъгляво време. Ако проститѣ листа приематъ форма на кръстъ, то следъ два-три дни трѣбва да се очаква безоблачно небе. Когато е по-голѣмо разстоянието между листата, тогава ще настѣпи лошо време. Ако гърбоветѣ на листата се слепятъ, това е признакъ на предстоящъ дъждъ. Разпрострѣнитѣ хоризонтално и съвсемъ разтворени листа така, че образуватъ 180 градуса жгълъ, показватъ, че ще настѣпи непостоянно време. Предказването на буритѣ се познава отъ това дърво-барометъръ пакъ по положението на проститѣ му листа. Колкото е по-голѣмо отклонението на проститѣ листа отъ обикновеното имъ положение и колкото по-безпорядъчно сж разпрѣснати тѣ, толкова по-силна ще бжде предстоящата буря. Посоката, по която ще се движи бъдещата буря, се узнава по направлението на листната ось.

Лжи на живота, отъ Ст. Андрейчинъ. Стихове. Стр. 80. Издание на книгоиздателство Посрѣдникъ, ул. 6-ти Септемврий, №3. София, 1941 г. Цена 10 лв.

Съ голѣма радостъ посрѣщаме тази книга. Въ нея вѣе новиятъ Духъ, който сега слиза надъ човѣчеството — Духътъ на любовта, на братството, на жертвата, на служенето. Стиховетѣ сж богати съ образи, иматъ голѣма музикалностъ. Формата е високо-художествена. Всѣко стихотворение буди въ човѣка свѣтли мисли, нови идеи, красиви потици. Мистична дълбочина има въ стихотворенията: „Едничка радостъ“, „Въ минути на страдания“ „Любовъ си, Боже, Ти“, „Моя сестро“ и пр. Препоръчваме я на читателитѣ си.

Du Maître

LA VIE DANS LE PASSÉ, LE PRÉSENT ET L'AVENIR

La vie, dans sa manifestation sur la terre, a passé par les plantes, par les animaux, et à présent elle paraît dans une forme plus élevée — l'homme. Nous, les humains, nous nous distinguons des plantes et des animaux par nos aspirations. Les animaux apprennent à vivre : vivre est une science pour eux. Nous sommes nés pour penser. Par le fait même que notre vie a dû passer par les plantes et les animaux, nous portons leur vie en nous. Nous disons souvent : l'animal qui vit en moi ; nous distinguons en nous la vie de l'animal. Dans la forme des plantes, nous avons appris la loi de la plante, de croître par en haut et par en bas. Et nous les avons jusqu'à ce moment, ces désirs des plantes — nous voulons devenir de grands personnages, élever le front jusqu'aux nues. Dans la forme des animaux, nous avons appris à vivre : manger, boire nous mouvoir et courir. Et c'est dans la forme humaine à peine que nous commençons à penser. Par quoi la pensée humaine se distingue-t-elle ? Si nous chargeons un animal de quelque fardeau, il se mettra à courir, à crier. Il ne comprend pas ce qui se passe avec lui. Il reconnaît qu'il y a une certaine désharmonie qui fait obstacle à ses sentiments, il cherche à se libérer et c'est pourquoi il fuit. Lorsque l'homme se trouve dans cette situation, il ne pense pas à fuir mais commence à réfléchir, à se demander par quel moyen il enlèvera le fardeau de ses épaules.

La vie peut s'exprimer dans la forme d'une plante ; elle peut s'exprimer dans la forme d'un animal, d'un homme — être qui pense, et elle peut s'exprimer dans une forme que notre conscience actuelle n'est pas encore à même de concevoir et qui nous paraît à nous comme l'avenir.

Si nous pouvions considérer la vie du point de vue de l'animal, la vie humaine se présenterait à nous comme l'avenir, et la vie des plantes comme le passé. La vie des plantes et des animaux est pour nous le passé, la vie actuelle de la pensée est le présent.

Lorsque prit naissance en nous le désir de vivre, c'est-à-dire de manger, de boire, de nous adonner au plaisir, aux jouissances, c'est la vie des animaux — notre passé. Par cette vie, nous entrons en contradiction avec notre vie actuelle d'êtres pensants.

La chose essentielle qui nous distingue en tant qu'hommes, c'est notre pensée. Si nous renonçons à penser, nous ressemblerons à cette fillette que le père envoie à l'école pour étudier, mais qui, alors que le maître enseigne, prend son miroir et s'amuse avec sa coiffure, ses habits, ses rubans. Notre tâche la plus importante — pour nous qui sommes des hommes — c'est d'apprendre et de penser. Si nous nous occupons de nos souffrances, si nous racontons partout combien nous sommes malheureux, nous ressemblons à cette fillette qui n'étudie pas mais s'intéresse à des choses secondaires. Les souffrances que nous avons à supporter sont le résultat d'un travail inachevé dans le domaine des plantes, dans le domaine des animaux ou dans le domaine des hommes.

La croissance n'est pas ce qui doit nous occuper; la croissance est l'oeuvre des plantes. Nous ne devons pas non plus prendre spécialement à coeur de vouloir vivre, car c'est le travail des animaux. Laissons de côté le travail des plantes et des animaux mais ayons soin de faire ce qui nous incombe. Notre tâche est de penser. Si nous accomplissons notre tâche, nous aurons bien agi. D'autres êtres ont d'autres tâches dans le monde. Si nous ne pensons pas, nous ne remplissons pas notre tâche, mais nous faisons ce qui est imposé à d'autres êtres.

Nous devons tout d'abord nous en tenir à l'idée que la chose fondamentale dans notre vie est de penser. Un professeur américain, parlant d'une de ses expériences, raconte qu'il ne savait pas jusqu'à l'âge de trente ans ce que c'est que la pensée. Lorsqu'il commença à avoir conscience qu'il pouvait penser, qu'il avait la possibilité de réfléchir et de résoudre certaines questions, il se sentit rempli d'une grande joie.

Les souffrances et les difficultés nous sont données pour que nous apprenions à penser. Ce sont des conditions permettant à notre pensée de grandir et de se développer. En observant la loi de la pensée, nous écartons de nous les tourments et les peines. Dès que nous souffrons, dès que nous nous décourageons, dès que nous nous irritons, disons-nous que nous ne pensons pas. Lorsque vient le désenchantement, le découragement, le manque de foi et tous les états négatifs, faisons-en un sujet de méditation. Dans le découragement, demandons-nous pourquoi nous sommes découragés. Quand nous pensons, nous savons comment agir.

C'est uniquement si nous pensons que nous aurons une idée de notre avenir, que nous aurons une juste idée de Dieu. Une haute raison existe dans le monde. Aucun de vous ne peut être victime de l'injustice. Si nous sommes sûrs qu'il y a un Dieu dans le monde et que nous admettions que quelqu'un puisse nous traiter injustement, nous sommes en contradiction, nous ne croyons pas que le monde dans lequel nous vivons soit sage. Chacun de nous est à même d'améliorer sa destinée s'il admet et réalise en lui ce qui suit: croire qu'il vit en Dieu; croire que la vie est sage; croire que nul être ne peut le priver du bien que Dieu lui donne dans le monde. Quoi qu'il nous arrive dans la vie, si nous sommes même contraints d'abandonner le monde des hommes, Dieu nous fera don d'une autre forme, dans de meilleures conditions. Après avoir quitté la vie des plantes, nous sommes devenus des animaux; après avoir quitté la vie des animaux, nous sommes devenus des hommes; lorsque nous quitterons la vie des hommes, nous deviendrons des anges. C'est pourquoi le Christ dit: „Celui qui aime sa vie la perdra. celui qui hait sa vie en ce monde la gardera pour la vie éternelle“. Si nous abandonnons la vie actuelle, nous en recevrons une autre plus élevée.

Lorsque nous pensons, nous vivons dans le présent; lorsque nous voulons vivre, c'est la vie du passé que nous exprimons, et lorsque nous cherchons le bonheur, le sens de la vie, l'immortalité, c'est l'avenir. Se sentir malheureux, c'est la vie du passé. Il faut que nous soyons en état d'élever chaque pensée du passé jusqu'à une idée de l'avenir afin de pouvoir résoudre les problèmes de la vie. Il y a une vie qui exclut la pensée; il y a une vie qui la renferme en soi. Pour nous rendre maîtres du malheur, il faut que nous acceptions l'amour. Aussitôt que nous aimons Dieu,

il se produit un changement en notre état. Lorsque nous disons que nous vivons et que nous nous mouvons en Dieu, cette idée ne nous est pas encore claire parce que c'est l'avenir pour nous. La vie qui découle de Dieu se manifeste dans le passé, elle se manifeste dans le présent et elle se manifeste dans l'avenir. Ces vies, Dieu les réunit en un tout. Aimer Dieu signifie: voir Dieu en ceux que nous aimons, voir Dieu en nous-mêmes. Si nous ne voyons pas Dieu en nous, c'est que nous y voyons le passé. Il ne faut pas que notre idéal soit sans forme, mais qu'il soit un être vivant raisonnable en qui nous puissions reconnaître un compagnon et une aide. Si un être raisonnable peut nous aider dans la vie de la pensée, cet être peut nous être utile. Soyons des conducteurs par lesquels la pensée Divine entrera en nous. Toutes les situations dans le monde pourront alors être améliorées, subir des corrections.

Si nous rencontrons un homme qui pense comme nous pensons, la question est réglée: des rapports sont possibles entre nous. Deux personnes qui pensent peuvent s'entendre. Si nous n'avons pas la pensée que Dieu a déposée en nous, nous n'arriverons à rien. Pour le moment, la pensée est la chose essentielle avec laquelle il nous faut travailler. Tout Maître, quel qu'il soit, qui vient dans le monde touchera notre pensée. Ce qui est essentiel pour nous, Dieu nous l'a laissé. Il dit: „Mon fils, donne-moi ton coeur!“ Dieu ne veut pas de nous l'intellect, mais le coeur, ce coeur qui nous a causé tant de souffrances et de désagréments. Dieu veut nos coeurs afin de les purifier. Il nous laisse l'intellect pour qu'il nous serve à travailler.

Travailler avec la pensée est la plus belle des occupations. Tout le reste sera résolu. Dès que nous commençons à penser, nous trouvons le bien chez les autres. Nous manifestons l'amour Divin aussitôt que nous commençons à penser.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за

П Е Т Н А Д Е С Е Т А Т А Г О Д И Ш Н И Н А

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почна отъ януарий 1941 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитъ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „Ж И Т Н О З Ъ Р Н О“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова сѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
писмо.

Adresse de la revue occulte: „J I T N O Z E R N O“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
